

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

A circular portrait of a man with a mustache, wearing a dark suit and a white shirt with a tie. He is looking slightly to the left.

No. 429

De race op de Brookland-baan

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE RACE OP DE BROOKLAND-BAAN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De uitvinding van Richard Finlay.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks half twee in den middag van een prachtige Zaterdag, als uitgezocht om een kostelijk week-end te beginnen, toen een groote, blauwgelakte auto, een limousine van Fransch maaksel, stil hield voor de deur van een eenvoudig huis in Cannon Street.

De chauffeur, een zeer krachtig gebouwd man met de schouders van een Herkules, behoefde niet van zijn zetel te komen, want reeds werd het portier aan de binnenzijde geopend en het volgende oogenblik stapte een rijzig, slank man van middelbaren leeftijd uit de auto, sloot het portier weder en wendde zich tot den chauffeur met de woorden:

— Rijd maar een paar blokken om, Henderson en blijf dan op mij wachten — ik denk dat ik over een kwartier wel weder terug zal zijn.

— Uitstekend, Mylord! zeide de reusachtige chauffeur en hij wilde den gangwissel reeds overhalen, toen de ander hem weerhield met de woorden:

— Wacht nog even tot ik je toewenk — ik

wil eerst eens afwachten of Richard Finlay wel thuis is. Ik heb hem niet van te voren van mijn komst op de hoogte gesteld.

Daarop ging de bezitter van de prachtige auto naar de deur, belde aan en zeide tot het nette dienstmeisje, dat de deur voor hem opende:

— Kun je mij ook zeggen, kind, of mijnheer Finlay thuis is?

— Hij is geloof ik pas van de fabriek teruggekeerd, mijnheer! antwoordde het meisje, dat bij het hooren van den naam lichtelijk gebloosd had.

— Ik wilde hem wel even spreken — wil je zeggen dat Lord Aberdeen gaarne eenige woorden met hem zou wisselen?

Het dienstmeisje, zeer onder den indruk van den hoogen titel van den bezoeker, maakte haastig plaats voor hem en Lord Aberdeen trad binnen, maar niet dan nadat hij zijn chauffeur had toegewenkt, die daarop langzaam wegreed.

Het meisje liet den bezoeker in een soort ontvangkamer, links van de kleine vestibule gelegen

en nam toen een telefoon van den haak, die daar hing.

Zij sprak even in het toestel en richtte zich toen tot den bezoeker met de woorden:

— Mijnheer Finlay zal u zeer gaarne ontvangen, Mylord! Hij verzoekt u hem echter te excuseeren, wanneer gij hem nog aan de lunch vindt, want hij is nog geen tien minuten thuis.

— Dat doet er volstrekt niets toe, kindlief! zeide de bezoeker glimlachend.

— Mag ik u dan even voorgaan?

— Dat is volstrekt niet noodig — ik ben hier reeds eenige keeren geweest en ik ken den weg!

En reeds was de bezoeker het meisje voorbijgegaan en had plaats genomen in de lift, die door een portier bediend werd.

Op zijn verzoek stopte de man op de vierde verdieping van het groote huis, hetwelk als pension was ingericht.

Hij stapte uit de lift, sloeg rechtsaf, volgde een tamelijk lange gang en klopte ten slotte op de laatste deur daarvan, waarop met een punaise een visitekaartje was bevestigd, dat de woorden droeg:

Richard Finlay,
Ingenieur.

Een heldere stem aan den anderen kant van de deur verzocht hem binnen te treden en een oogenblik daarna stond de bezoeker in een eenvoudig maar ruim vertrek, goed verlicht, hetwelk, behalve de deur naar de gang, nog een tweede deur had, die naar een klein slaapvertrek voerde.

In het midden stond een tafel, waarop een eenvoudige lunch was neergezet.

Een groote boekenkast nam een flink gedeelte van een der wanden in en voor een der groote ramen, waarvan het gordijn naar beneden kon worden gelaten, teneinde van het volle hemellicht te kunnen profiteeren, stond een groote teekentafel, waarop een van die blauwe calqueervellen was uitgespannen, zooals ingenieurs en bouwmeesters ze gebruiken.

Aan een der muren hing een fotografische vergrooiting naar het portret van een ouderwetsch gekleede dame met zachte, regelmatige trekken.

Dicht bij de deur stond Richard Finlay, een nog jonge man van omstreeks 27 jaar met een krachtig geteekend, donkergetint gelaat, heldere

bruine oogen en een vierkante kin, die van geestkracht en een zekere koppigheid getuigde, die voor geen enkele moeilijkheid terugdeinst.

Een enkele blik was voldoende om in hem den zoon te herkennen van de vrouw, wier portret op een in het oogvallende plaats boven een klein bureau was opgehangen.

Richard Finlay stak den bezoeker zijn gespierde, bruine hand toe, sloot de deur achter hem en zeide met een stem, waarin zijn oprechte vreugde over het bezoek klonk:

— Wat verheugt het mij, Mylord, dat gij mij weder eens bezoekt! Het is naar mijn zin al veel te lang geleden dat ik het genoeg had, u weder eens te spreken! Neem plaats op dien stoel daar — het is de eenige die nog leeg is, en vergeef het mij, dat ik u in dezen toestand ontvang — ik heb mij op de fabriek een weinig verlaat!

— Verontschuldig je toch niet, mijn waarde Richard, en beëindig je maaltijd! Ik zou het mijzelf nooit vergeven, wanneer ik de oorzaak zou zijn, dat je hongerig van tafel zou opstaan!

— Dan zal ik zoo vrij zijn, Mylord, en nog even dezen halven biefstuk van kant maken! Ik geloof te mogen zeggen, dat ik hem verdiend heb!

Hij begon zijn biefstuk te snijden, wat niet zonder moeite ging, zooals Lord Aberdeen glimlachend opmerkte, maar met zijn sterke witte tanden vermaalde de jonge man het taaie vleesch blijkbaar met het grootste gemak.

Terwijl hij zich een glas ale inschonk, keek hij den bezoeker aan, en zijn geheele gelaat lachte, toen hij zeide:

— Ik geloof niet dat ik een epicurist ben, Mylord — maar ik houd het met de lieden, die zeggen dat een goed glas ale op zijn tijd evenmin te versmaden is als een stevige boterham van goedgebakken bruinbrood!

— Het is dus nog altijd ale, vriend Richard? vroeg de bezoeker glimlachend. Hoe staat het met den wijn?

Het lachende gelaat kreeg plotseling een meer ernstige uitdrukking, toen Finlay antwoordde:

— Ik zou wijn kunnen drinken, Mylord, als ik wilde — en dat heb ik geheel en al aan u te danken, — uitsluitend aan u!

De bezoeker maakte een haastig afwerend gebaar, maar Richard Finlay ging op levendigen toon voort:

— Neen neen, tracht het niet te ontkennen!

Ja, ik weet het wel — als men u hoorde, dan zou uw rol in mijn succes slechts van zeer ondergeschikt belang zijn geweest, dan zoudt gij mij slechts een klein stootje hebben gegeven, en...

— Zoo is het ook inderdaad gegaan, Richard! vield Lord Aberdeen den jongen ingenieur in de rede. Niet ik had groote gaven — maar die hadt jij!

— En wat zou ik aan die gaven hebben gehad, Mylord, wanneer gij mij niet in staat hadt gesteld ze tot ontwikkeling te brengen? riep Finlay uit, en zijn bruine oogen begonnen vochtig te glanzen, hetgeen hij trachtte te verbergen door een duchtigen slok uit zijn glas bier te nemen. Als gij er niet waart geweest, als gij mij niet hadt bijgestaan, met geld zoowel als met goeden raad, die misschien nog meer waard was — dan had ik immers mijn studie moeten opgeven! Het was niet mijn schuld dat mijn arme vader eensklaps stierf, en toen bij de opening van het testament bleek, dat er voor mijn lieve moeder, mij en mijn zusjes, zoo goed als niets zou overblijven! Een toeval bracht ons samen — en uw edelmoedig hart opende zich aanstonds voor den jongen student, die u volkomen onbekend was!

— Stil! Niet meer daarvan! viel de bezoeker hem in de rede met een korthed en een geheel veranderde stem, die den jongen ingenieur even verbaasd deed opzien. Gij moet niet spreken over een „edelmoedig hart”. Ik deed slechts wat de plicht zou moeten zijn van iedereen, die over geld beschikt — ik hielp u om uw natuurlijke talenten te ontwikkelen, en dat was alles! En dan — hebt gij er soms niet op gestaan, om mij het voorgeschoten geld terug te betalen! Hebt ge mij zelfs niet reeds een paar malen een termijn betaald? Wat praat gij dan?

— Dat verandert immers niets aan de zaak zelve, Mylord! riep Finlay uit. En gij moogt zeggen wat gij wilt, gij moogt er u tegen verzetten — ik zal u mijn heele leven lang blijven beschouwen als mijn weldoener, als een van mijn beste vrienden — al zie ik dien vriend helaas veel te weinig naar mijn zin! Maar wat het geld betreft — gij moet het geen misplaatste trots noemen, maar ik sta er op, het u tot den laatsten penny terug te betalen! En — het zal niet lang duren, of ik zal daartoe zeer gemakkelijk in staat zijn!

— Zoo waarlijk? vroeg de bezoeker vol warme

belangstelling, terwijl hij zijn stoel wat naderbij trok. Het doet mij oprecht genoeg — natuurlijk niet om het geld! Heeft uw directeur u aanzienlijk opslag gegeven? Hebt gij een buitenkansje gehad?

Tot verbazing van den bezoekers kleurde het gelaat van Finlay zich donkerrood op het hooren van deze vraag, en zijn trekken verstrakten zich.

Maar het volgende oogenblik herstelde hij zich, en zeide schouderophalend:

— Maxwell is niet scheutig met het geven van opslag, Mylord! En — ik vraag er hem liever niet om!

— Waarom niet? Daartoe hebt gij toch het volste recht! Gij zijt een ingenieur van de bovenste plank, die in zijn automobielenfabriek van zeer veel nut is! Gij zijt nu bijna een vol jaar bij hem — hij zal u toch natuurlijk niet meer hetzelfde salaris betalen, als toen hij u in dienst nam! Ik herinner mij immers zeer goed dat gij mij een half jaar geleden vol vreugde hebt medegedeeld, hoezeer men aan de fabriek over uw werk tevreden was!

— Ik heb eenmaal opslag gekregen, Mylord — acht maanden geleden! antwoordde Finlay, zonder op te zien, en nu speelde hij met samengeknepen lippen met het kleine kristallen zoutvaatje, dat hij gedachtenloos heen en weer schoof.

— Acht maanden geleden? Daarna niet meer? riep de bezoeker verwonderd uit. Dat verbaast mij! Hebt gij er dan ook niet om gevraagd?

— Neen, Mylord! antwoordde Richard Finlay kortaf.

Lord Aberdeen scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, wierp een snellen blik op het gelaat van den jongen man, dat nu ernstig en betrokken stond, en vervolgde toen met veranderde stem:

— Nu, dan is het duidelijk dat je een of ander buitenkansje hebt gehad! Mij dunkt dat ik je in een zeer vroolijke stemming aantrof!

— Gij kunt het een buitenkansje noemen als gij wilt, Mylord, antwoordde Finlay, nu weder glimlachend, en terwijl zijn oogen glansden. Ik heb een uitvinding gedaan!

— Zoo waarlijk? riep Lord Aberdeen uit. Een uitvinding van eenig belang? Maar ik geloof dat ik onbescheiden ga worden! Beschouw mijn vraag als niet gedaan, en vertel mij eens spoedig hoe het met uw moeder gaat!

— Ik dank u zeer voor uw belangstelling, Mylord — moedertje maakt het gelukkig zeer goed, en zij vertoef op het oogenblik nog in het kleine landhuisje dat ik haar heb laten betrekken, dicht bij Londen, en waar zij nu in gezelschap van mijn zusters woont. Maar wat uw eerste opmerking betrof — daartegen protesteer ik met kracht! Hoe? De man die mij gemaakt heeft tot wat ik ben, zou niet eens het recht hebben, te informeeren naar het resultaat van zijn bemoeiingen? Dat zou wat moois zijn! Gij zult het wel degelijk vernemen, Mylord, want ik behoef u toch niet nogmaals te herhalen, dat ik voor u geen geheimen heb — tenminste wat mijn beroep betreft! voegde hij er haastig aan toe.

— Als dat zoo is — dan wil ik gaarne eens hooren, waarin je uitvinding bestaat!

— Dat zult gij hooren, Mylord! antwoordde Finlay, en hij liet zijn stem een weinig dalen, als vreesde hij, te worden beluisterd. Gij zijt zelf automobilist, gij bestuurt vaak zelf uw auto, en ik vertel u dus volstrekt niets nieuws, als ik u zeg, dat men reeds geruimen tijd, met name in automobielen, den tweetaksmotor door den viertaks heeft vervangen! Zij loopt veel soepeler, zij mist het schokkende van den tweetaks, kortom — de motor was ongetwijfeld veel beter, en slechts in enkele merken, die weinig paardenkrachten vergen, wordt de tweetaks nog aangewend. Maar — toch had deze voordeelen! Zij was veel eenvoudiger in de behandeling, zij miste een stel kleppen, het zwakke punt van iedere explosiemotor, zij sleet ook minder gauw — en zij was goedkooper! Welnu, ik ben er in geslaagd een zeer krachtige tweetaksmotor te vervaardigen, met een zeer hoog rendement — en daarenboven kleppenloos, zooals bijvoorbeeld de knight, de beroemde Amerikaansche zescylinder!

De bezoeker had aandachtig geluisterd, en keek nu Finlay vol bewondering aan, terwijl hij uitriep:

— Als dat werkelijk zoo is — en als uw motor reeds geloopt heeft en haar werk goed heeft gedaan — dan is uw fortuin gemaakt mijn waarde Richard, want juist die ellendige kleppen met hun breekbare en slapwordende spiraalveeren, hun klepstelen die telkens opgeschuurd moeten worden, hun kans van verbuiging en vastraken, zijn een nachtmerrie voor iederen automobilist!

— Ik heb een model in het klein vervaardigd, Mylord — en ik verzeker u, dat mijn motor op zeer weinig benzine liep dat het een lust was! Zij snorde als een naaimachine, zij trilde hoegenaamd niet, zij verwerkte zelfs een arm gasmengsel — ik geloof zoowaar dat ik haar op karnemelk had kunnen laten loopen!

— Wat ge daar zegt is van zeer groot belang, beste Richard, en ik wensch je van harte geluk met dat succes! zeide Lord Aberdeen, terwijl hij krachtig de hand van den jongen ingenieur drukte. Heb je die plannen al ergens aangeboden?

Finlay aarzelde slechts een oogenblik, en antwoordde toen:

— De zaak is, Mylord, dat ik voornemens ben, mijn uitvinding zelf te exploiteeren.

— Maar dat is een uitmuntend denkbeeld! riep Lord Aberdeen uit. Dat moet gij zeker doen, want waarom zoudt gij uw patent verkoopen en aldus de winst derven?

Er vertoonde zich een verlegen glimlachje om de lippen van den jongen ingenieur, toen hij stamelde:

— De zaak is, Mylord — om een fabriek te beginnen welke dien naam verdient — moet men —

— Ha, ik begrijp het al! viel Lord Aberdeen hem in de rede. Het is natuurlijk weer een eenvoudige geldkwestie! Maar Richard, waaraan heb ik het verdiend, dat je je niet onmiddellijk tot mij gewend hebt, om je het geld voor te schieten?

— Ik wilde — ik was voornemens — stotterde Richard Finlay.

— Stil maar! Die zaak is dus reeds beklonken. Je zegt mij hoeveel je hebben moet en ik zal je het geld voorschieten. Je kunt een naamlooze vennootschap oprichten, waarvan je zelf directeur wordt, als je dat verkiest, maar je zoudt ook eenvoudig een compagnon kunnen nemen — of de zaak geheel alleen drijven, wanneer je je daarvoor in staat voelt! Goede hemel, je uitvinding zal een heele omwenteling brengen in den automobielbouw. En ik bedenk daar, dat je uitvinding door sommige fabrikanten misschien niet zeer geestdriftig zal worden begroet!

— Bijvoorbeeld door Maxwell! zeide Finlay op rustigen toon, terwijl hij uit het raam keek, naar de helderblauwe lucht, en de teederwitte vederwolkjes, die langzaam voorbijdreven.

— Hoe zoo? vroeg Lord Aberdeen.

— Wel, de zaak is dat hij er niet al te best voor staat, Mylord! Hij heeft een nieuwe viercylinder motor gelanceerd, en daar zit heel wat geld in. Welnu, het ding was nauwelijks aan de markt, de eerste exemplaren waren er nauwelijks van verkocht — of een concurrerende firma ergens in Schotland, adverteert eveneens een viercylinder — die veel goedkooper, veel lichter en veel beter is! Ik had Maxwell gewaarschuwd, omdat ik iets in den neus had, maar hij wilde niet luisteren.

— Dat zal zeker een groote nadeelige post voor hem zijn.

— Hij kan zijn motoren evengoed bij het oud roest werpen, antwoordde Finlay schouderophalend. Of anders zou hij ze met groot verlies van de hand moeten doen. Er zit voor een paar honderd duizend pond in! Nu, om weer op streek te komen heeft hij mij aangeboden, mijn uitvinding van mij te koopen!

— Hij weet dus van je uitvinding? Je hebt het hem verteld? riep de beschermer van den jongen ingenieur op levendigen toon.

— Ja, Mylord, en eigenlijk gezegd heb ik daar al spijt van!

— Heb je hem je plannen getoond?

— Ja, maar hij heeft ze niet langer dan vijf minuten in handen gehad!

— En je hebt geweigerd hem je uitvinding te verkoopen?

— Om de u bekende reden — ik wil ze zelf exploiteeren! Hij bood trouwens een te laag bedrag naar mijn zin.

— Neem mij niet kwalijk, Richard, maar je zoudt ook een groote domoor zijn, als je je uitvinding voor minder dan vijf millioen verkocht. Wanneer ze inderdaad in de praktijk voldoet — dan zijn alle motors met kleppen, met twee, vier of zes cilindrs over een paar maanden alleen hun gewicht als oud roest waard!

— Geloof je werkelijk, Mylord? riep Finlay met schitterende oogen uit.

— Ik ben er zeker van!

— Nu, dan verheugt het mij dubbel, dat ik geweigerd heb.

— Drong hij niet aan?

— Niet zuinig! Hij smeekte mij bijna, hem mijn uitvinding af te staan — en smeeken ligt anders niet in den aard van Joseph Maxwell.

Om u de waarheid te zeggen is hij — geen plezierig mensch!

— Je drukt je heel tactvol uit, Richard! Ik heb van mijnheer Joseph Maxwell gehoord — hij is een hartelooze kerel, en een hard meester voor zijn werkvolk!

— Dat weet gij? vroeg de jonge man verrast.

— Ik weet het! Wat ben je nu van plan?

— Ik aarzelde nog, Mylord, maar nu ik van u de toezegging heb, dat ge mij wilt helpen, nu staat mijn besluit vast — ik dien morgen mijn ontslag in! En God weet, hoe het mij verheugt, dat ik niet meer in zijn dienst behoef te zijn.

De jonge man had dit op zulk een zonderling hartstochtelijken toon gezegd, half binnensmonds, dat Lord Aberdeen hem opnieuw scherp aankeek.

Finlay was opgesprongen, haalde zijn sleutelbos te voorschijn, opende de kast van zijn secretaire en nam uit een der laden een zorgvuldig opgerold vel papier, bedekt met allerlei cijfers en figuren, hetwelk hij voor Lord Aberdeen uitspreidde met de woorden:

— Het spreekt vanzelf, Mylord, dat ik van dit oogenblik af mijn uitvinding voor u zeker niet geheim behoef te houden! Hier is zij!

Lord Aberdeen, zelf een zeer kundig ingenieur, bestudeerde de plannen even met aandacht, en toen hij het hoofd ophief, las Finlay slechts groote bewondering in de doordringende grijze oogen.

— Dat is een meesterwerk — niet meer of minder! zeide de bezoeker ten slotte. En ik geloof te mogen zeggen dat ik er verstand van heb! En toch is alles zoo eenvoudig, dat men bijna geneigd zou zijn, zich de vraag te stellen, hoe het komt, dat men zoiets niet reeds veel eerder heeft uitgevonden! Het is geniaal, Richard — en ik wensch je nogmaals van harte geluk! Je fortuin is gemaakt! Berg je plannen nu maar weder zorgvuldig weg — bedenk dat zij millioenen waard zijn! Het zal nu slechts noodig zijn, je uitvinding in de praktijk te beproeven — en dan ben je er!

— Dat was ik ook van plan, Mylord, hernam Finlay glimlachend. Ik heb in het geheim op de fabriek een voor een zelf de deelen gemaakt, waaruit mijn motor bestaat — ik heb haar zelve gemonteerd, op een veilige plaats, welke alleen aan mij bekend is — en over veertien dagen zal ik met mijn eigen wagen uitkomen in de races op de Brookland baan!

Hoofdstuk II.

De plannen gestolen.

Er waren twee dagen verlopen sedert het gesprek, hetwelk in het eerste hoofdstuk beschreven werd, en dat plaats vond tusschen Richard Finlay en zijn edelmoedigen beschermer Lord William Aberbeen.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, en de fabriek van automobielen en rijwielmotoren van Joseph Maxwell, een complex van gebouwen op den rechteroever van de Theems dicht bij de Nine Elms Pier, en waarvan de groote toegangspoort uitkwam op Woodgate Street, was in vollen gang.

De groote machinehall leek op haar grondvesten te sidderen door het daverend geweld der ponsmachines, het stampend gedreun der plethamers, en het oorverscheurend geknars der electrisch gedreven tandzagen, die dikke platen staal als koek sneden.

Een ontzaglijk geraas, teweeg gebracht door het wentelen van honderden wielen en het snorren van even zoovele drijfriemen vervulde de lucht en het was bijna onmogelijk, zich hier voor elkander verstaanbaar te maken.

Dit fabrieksgebouw, waar ongeveer 500 arbeiders aan het werk waren, stond in het midden van een reusachtig plein, en het was omgeven door kleinere gebouwen, de vormenmakerij, de gieterij, de montageafdeeling, de werkplaats, waar chassies werden vervaardigd en ten slotte het groote gebouw, waar frames voor motorrijwielen worden gemaakt, want Maxwell had zich in den laatsten tijd ook toegelegd op de fabricatie van zware motorrijwielen, in de verwachting dat hij de Amerikaansche merken zou kunnen verdringen.

In den hoek van de binnenplaats, en dus nog binnen den schier eindeloozen muur, die het geheele complex omgaf, stond het kantoorgebouw, waar Maxwell zijn particuliere werkkamers op de eerste verdieping had.

Op dit oogenblik zat de fabrikant voor zijn geweldig groote schrijftafel, die met papieren van allerlei aard en teekeningen overdekt was, maar hij werkte niet.

Hij had zijn schrijfstool een kwart slag omgedraaid en staarde uit een der vensters naar

buiten, waar zijn blik op de fabrieksgebouwen bleef rusten, terwijl zijn linkerhand in snellen cadans met een vulpenhouder op het tafelblad tikte.

Maxwell was een zwaargebouwd man van omstreeks 50 jaar, met gitzwarte, borstelige wenkbrauwen, en nog zwart hoofdhaar, dat echter boven op den schedel geheel verdwenen was.

Hij had een breed, opgezet gelaat, zware walen onder de oogen, die diep in de kassen lagen en een stekenden blik hadden en vuisten die een os schenen te kunnen verpletteren.

Zijn gladgeschoren gezicht had op dit oogenblik een half boosaardige, half sluwe uitdrukking, en men had zich kunnen voorstellen, dat Keizer Nero op dezen man had moeten gelijken, als hij, met de lier in de armen, op de tinnen van zijn paleis stond en lofliederen zong op het brandende Rome — op de Eeuwige stad, welke hij zelf in brand had laten steken.

Toen keerde hij zich met een woeste beweging van het schouwspel af, waarop zijn bliken gerust hadden, en drukte op een electrischen knop die op het blad van zijn schrijftafel was bevestigd.

Een klerk trad bedeesd binnen.

— Mijnheer Finlay! beval de fabrikant kortaf.

De klerk verdween met een haast die bewees, dat hij er volstrekt niet op gesteld was langer in de nabijheid van zijn patroon te blijven dan strikt noodzakelijk was.

Er verstreken vijf minuten, en toen trad de jonge ingenieur het vertrek binnen.

Hij was een weinig bleeker dan gewoonlijk, maar zijn gelaat had een vastberaden uitdrukking toen hij op de groote schrijftafel toetrad en er zwijgend bleef staan.

Maxwell draaide zijn stoel weder met een ruk zoover om, dat hij den ingenieur in het gelaat kon zien, maar er verliep nog geruime tijd voor hij sprak.

Toen barstte hij uit:

— Hoe is het Finlay — wil je mij die plannen van je motor verkoopen, ja of neen?

— Neen mijnheer Maxwell! antwoordde de jonge man op beslist toon.

— Maar waarom niet voor den duivel! Denk je soms dat een ander je er meer voor zal bieden?

— Dat weet ik zelfs wel bijna zeker, mijnheer! Maar dat is het niet. Ik heb het u reeds gezegd, ik wil mijn uitvinding zelf gaan exploiteeren!

— Maar dat is krankzinnigheid! riep Maxwell woedend uit. Je hebt volstrekt geen fortuin; om zoiets te kunnen beginnen, zoo dat het de moeite waard is, heb je minstens 20.000 pond sterling noodig!

— Ik kan er 50.000 krijgen! antwoordde Finlay kalm.

Maxwell keek zijn ingenieur een oogenblik met een duisteren blik aan, liet toen een kort lachje hooren en zeide schamper:

— Een versleten truc! Mij zal je er niet in laten loopen. Ik betwijfel of men een geheel onbekend ingenieur wel zooveel geld zal voorschieten om een uitvinding te exploiteeren, die in ieder geval haar waarde nog in de praktijk zal moeten bewijzen!

— Dat zal zij op de Brookland baan over twaalf dagen, mijnheer Maxwell! hernam Finlay steeds even bedaard, maar blijkbaar verlangend om een einde aan het gesprek te maken.

— Op de Brookland baan? herhaalde de fabrikant, half van zijn stoel opspringend. Is het dus al zoover? En — je bent overtuigd, dat jouw wagen niet zal achterblijven — dat hij even snel zal blijken te zijn als de viertaks?

— Hij zal sneller zijn.

De fabrikant liet zich achterover in zijn stoel vallen en zijn vuisten knepen zich samen, alsof hij daarin iets wilde verbrijzelen, dat hem tegenstand bood.

Daarop wendde hij zich weder tot den ingenieur en vroeg op doffen toon:

— Je weigert dus, mij je uitvinding te verkoopen?

— Ik weiger!

— Je wilt haar zelf gaan exploiteeren?

— Ja!

— Dat beteekent dus...

— Dat beteekent, mijnheer Maxwell, dat ik u mijn ontslag aanbied en ik doe het bij deze! Gij hebt recht om mij nog veertien dagen te houden, en dan vertrek ik!

Maxwell had zijn oogleden neergeslagen en Finlay kon niet zien, wat er in zijn ziel omging.

Alleen zag hij dat de fabrikant verbleekte, en zich op de lippen beet, zoodat de tanden hem in het vleesch drongen.

Toen gingen de dikke, zware oogleden langzaam weder de hoogte in, de zwarte oogen keken den ingenieur strak aan, en toen zeide de stem van den fabrikant op kouden toon:

— Het is goed, mijnheer Finlay! Onze overeenkomst is dus over twaalf dagen afgelopen! Ik hoop dat gij geen berouw zult hebben van uw stap!

— Ik denk van niet, mijnheer Maxwell! zeide Finlay op denzelfden kalmen toon.

— Dan hebben wij verder, geloof ik, niets meer te bespreken! hernam de fabrikant, en hij draaide zijn stoel met een ruk om.

— Dat geloof ik ook niet, mijnheer!

Een korte buiging, en de jonge ingenieur had het vertrek weder verlaten.

Maxwell keek eenigen tijd met somberen blik naar de gesloten deur, en bromde toen tusschen de tanden:

— Je zult het zelf gewild hebben! Ik moet die plannen tot iederen prijs hebben — tot iederen prijs! Ik sta aan den rand van den afgrond, en wanneer zijn uitvinding aan de markt komt, dan zal ik het verlies niet kunnen dragen!

Hij zat nog een oogenblik met gebogen hoofd, en plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij nam een stuk papier, schreef er haastig eenige woorden op, deed het in een enveloppe, sloot deze, en schreef er een adres op.

Daarop drukte hij weder op den belknop, en zeide tot den binnentredenden klerk:

— Laat dit briefje onmiddellijk aan zijn adres bezorgen! Er is groote haast bij!

— Op antwoord wachten, mijnheer?

— Neen, dat is niet noodig!

De klerk vertrok en Maxwell ging aan het werk.

Maar het wilde niet vlotten, want telkens opnieuw doemde een spooksel voor hem op — het spook van den naderenden ondergang, wanneer hij er niet in slaagde, de uitvinding van zijn ingenieur tot iederen prijs zijn eigendom te maken.

Hij had onvoorzichtig gespeculeerd, hij begreep nu zelf, dat hij een dommen zet had gedaan met den aanmaak van zijn viercylinder-motor en hij dacht er toch niet aan, zijn groote uitgaven te verminderen.

Omstreeks een uur later werd er zachtjes op de deur geklopt en er trad een man binnen van

een jaar of veertig, met een bleek gezicht en die den fabrikant angstig aanzag.

Deze had slechts even het hoofd opgeheven, keek den binnentredende een oogenblik spottend-ironisch aan, en zeide toen op gedempten toon:

— Kom eens hier, Crossley! Ik heb met je te spreken!

De man kwam aarzelend en als met tegenzin naderbij.

En steeds hield hij den blik met een schuwe uitdrukking op den fabrikant gevestigd.

— Ga daar maar even zitten! vervolgde de fabrikant, op een stoel wijzend, want wat ik je te zeggen heb, kan ik niet in enkele woorden mededeelen!

De bezoeker nam aarzelend plaats en een oogenblik bleef het stil in het vertrek.

Maxwell had een zware sigaar opgestoken, blies nu den rook voor zich uit, nam zijn bezoeker nog eens scherp op en begon toen:

— Het zal je verbazen, Crossley — maar ik heb je hulp noodig, man! En ik ben wel bijna zeker, dat je mij die niet zult weigeren — ik kan natuurlijk op je rekenen, nietwaar?

Crossley bromde iets onverstaanbaars en ontweek den blik uit de felle, zwarte oogen.

— Het is niet duidelijk te verstaan wat je zegt, maar ik begrijp wel, dat je het volkomen met mij eens bent! hernam Maxwell spottend. Je zoudt me dan ook heel moeilijk iets kunnen weigeren — wat het ook zij, want voor en na heb ik je in mijn macht — en dat zal zoo zijn, totdat het zaakje verjaard is, waaraan je je hebt schuldig gemaakt en dat ik met opzet tot dusverre niet wereldkundig heb gemaakt, omdat een voorgevoel mij zeide, dat ik je diensten nog wel eens noodig kon hebben! Je bent een schrander man — je bent, geloof ik, een stoutmoedig man — en ik moet zelf volmondig erkennen dat je je vak met groote kennis van zaken uitoefendet, hetgeen dan ook niet te verwonderen is van een bankwerker!

— Het was mijn vak niet! zeide Crossley. Gij weet zeer goed dat ik in handen was gevallen van slechte kameraden en dat een oogenblik van onbedachtzaamheid — — —

Maar Maxwell legde hem met een gebaar van ongeduld het stilzwijgen op.

— Dat doet er in het geheel niets toe, zeide hij. De hoofdzaak is, dat ik nog altijd de bewijzen heb van je schuld en dat je, als ik dat

slechts verkies, voor minstens een jaar of vijf de gevangenis zou ingaan — want er is geweldpleging bij te pas gekomen, zooals je je natuurlijk wel herinnert!

— Waarom zegt ge mij dat alles? vroeg Crossley, terwijl hij den fabrikant een somberen blik toewierp. Wat wilt gij van mij?

— Dat noem ik een vraag, die op het doel afgaat! merkte Maxwell sarcastisch op. Ik wil inderdaad iets van je! En je zult naar mijn wil handelen, want je zult je vrouw nog wel altijd innig lief hebben — en je kind ook, nietwaar?

— Ze zijn mij alles op de wereld! En wanneer ik de gevangenis moet ingaan, dan — —

— Ja, ik weet wat je zeggen wilt! In 's hemelsnaam geen sentimentaliteiten! viel Maxwell hem opnieuw in de rede. Wij zijn het er over eens, dat je gedwongen bent om te doen wat ik je vraag — wat het ook moge zijn! Dat is immers goed begrepen?

Crossley had snel het hoofd opgeheven en keek den fabrikant nu op zijn beurt strak aan, als om op zijn gelaat te lezen, wat er in hem omging.

— Span den boog niet te strak! zeide hij toen langzaam. Eisch niet het onmogelijke van mij! Ik heb reeds dingen voor u gedaan, die mij in aanraking met de Justitie zouden kunnen brengen! Ik heb u als strooman gediend in verdachte zaakjes — —

— Ja, daar herinner ik mij iets van! hernam Maxwell onverschillig. Maar nu betreft het iets ernstigs! Luister!

Hij trok zijn stoel zoo dicht mogelijk bij dien van Crossley, en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij vervolgde:

— Je bent op mijn fabriek geweest, tot voor twee jaren en je kent dus Richard Finlay nietwaar?

Crossley knikte stom, niet begrijpend, waartoe dit alles moest leiden.

— Welnu, hij heeft een uitvinding gedaan, die ik vruchteloos van hem heb trachten af te koopen. Hij wil haar zelve gaan exploiteeren, en heeft zijn ontslag genomen.

Hij wachtte even, als verwachtte hij een opmerking, maar toen Crossley zweeg, ging hij voort:

— Ik moet de plannen en teekeningen van zijn uitvinding tot iederen prijs hebben, Crossley. Heb je mij goed verstaan? Onverschillig tot

welken prijs, zeg ik nog eens! Kort en goed — ik reken er op dat jij mij die plannen zoo spoedig mogelijk zult bezorgen!

— Denkt gij soms, dat hij ze mij zal afstaan?

De fabrikant haalde ongeduldig de schouders op en vervolgde:

— Stel je niet aan als een gek, Crossley! Doe niet zulke onzinnige vragen — je weet wel, dat daar geen antwoord op is! Hij heeft de plannen in zijn bureau en ik wil, dat je ze daar gaat uithalen! Gevaar is er niet bij, en hij kan mij ook niets doen naderhand, want ik weet zeker, dat niemand iets weet van zijn uitvinding, behalve hij zelf en ik! Apropos, heb jij verstand van machineteekeningen? Maar dat komt er ook niet op aan — ik zal eenvoudig op je wachten, en ze dadelijk van je overnemen! Weiger je, dan weet je wat je te wachten staat. Doe je echter wat ik zeg, dan valt er nog een ruime belooning voor je af, zoodra — — —

— Behoud je geld, Maxwell! zeide Crossley op woesten toon, zoodat de fabrikant verschrikt naar de deur keek, die naar het groote kantoor voerde.

— Ik zal het doen — omdat ik niet anders kan, omdat je mij in het ongeluk kunt storten, mij en mijn geheele gezin — maar ook omdat ik je daardoor op mijn beurt in mijn macht krijg! Je ziet dat ik er geen doekjes omwind — ik grijp de gelegenheid aan, om dat eeuwig dreigende gevaar van je verklikking van mij af te wentelen! Weet dus wel wat je doet!

Een oogenblik kwam er een gevaarlijk licht in de oogen van den fabrikant, maar zijn stem had haar gewonen, sarcastischen klank, toen hij ten antwoord gaf:

— In zekeren zin kun je gelijk hebben, maar ik acht de plannen niet te duur gekocht met jouw onafhankelijkheid van mij! Ik ga verder,

en ik beloof je, dat ik je de bewijzen van je schuld ter hand zal stellen, zoodra je mij de plannen overhandigt! Wij zijn dan quitte — en wij zullen beiden wel zoo verstandig zijn, over die zaak te zwijgen!

Crossley had met somber gelaat toegeluisterd en zeide nu, zonder op te zien:

— Het adres van Finlay!

— Cannon Street 93! antwoordde de fabrikant haastig, verheugd dat de zaak zoo spoedig beklonken was.

Crossley was opgestaan.

Hij was bleek, maar er lag een vastberaden trek op zijn gelaat.

— Overmorgen hebt gij de plannen! zeide hij. Ik weet dat ik onrecht doe, maar ik kan niet anders — ik wil mijn vrijheid van je terugkopen!

— Zou je de plannen dadelijk herkennen? vroeg Maxwell, die eveneens was opgestaan.

— Wat behelzen zij?

— Een nieuwe automobielmotor, zonder kleppen!

— Dan is het in orde! Ik heb genoeg verstand van machineteekeningen, om die aanstonds te kunnen herkennen. Waar slaapt hij?

— Denk je dat ik die bijzonderheden weet? zeide Maxwell schouderophalend. Dat zijn zaken die je zelf zult moeten onderzoeken!

— Het is goed! Gij hoort dezer dagen van mij — misschien reeds morgen!

En zonder verder den fabrikant een blik waardig te keuren, verliet Crossley het vertrek.

Om half negen in den morgen van Woensdag ontving Lord Aberdeen een dringend telegram van den volgenden inhoud:

— Kom mij om Godswil te hulp. Plannen vannacht gestolen. Ben radeloos. Finlay.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk III.

De vrouw in het spel.

Met het telegram in de hand haastte Lord Aberdeen zich naar zijn secretaris, Charly Brand, die zich op dat oogenblik bevond in de biblio-

theek van het fraaie heerenhuis in de Regent Street, hetwelk de Londensche philanthroop sedert eenige jaren bewoonde.

Hij vond zijn secretaris, een jonge man met dik blond haar, helder blauwe oogen en een rond, blozend gelaat, verdiept in de lezing van eenige ochtendbladen.

Charly Brand stond echter aanstonds op, toen hij op het gelaat van Lord Aberdeen de uitdrukking van schrik en ontsteltenis waarnam.

— Luister eens, Charly! begon Lord Aberdeen, ik moet aanstonds naar Finlay — er is iets ernstigs geschied!

— Maar je was van plan naar het huis in het Strand te gaan, goed vermomd, om er de inrichting van te bestudeeren!

— Dat kan wachten! Ik kan nu niet John Raffles zijn — ik moet nog eenigen tijd Lord Aberdeen blijven! De zaak is inderdaad zeer ernstig — ik heb je verteld van de uitvinding van mijn beschermeling — welnu, zijn plannen zijn vannacht gestolen!

— Wat zeg je daar! riep Charly Brand verschrikt uit.

Raffles stak hem het telegram toe en zeide:

— Lees maar!

Terwijl Charly Brand het telegram haastig doorliep, trad de Groote Onbekende op het venster toe en zijn scherp geteekend profiel teekende zich duidelijk af tegen de lichtblauwe lucht.

Ja, hij was het inderdaad, de Gentleman-Dief, de langgezochte tegenstander van hoofdinspecteur Baxter, van de detectives Mortimer en James Sullivan — van geheel Scotland Yard.

Sedert eenige jaren was er een ware drijsjacht op Raffles georganiseerd en de Groote Onbekende had al zijn scherpzinnigheid, al zijn koelbloedigheid nodig, teneinde de listen en lagen van zijn vijanden te ontgaan, hun mijnen ontijdig tot ontploffing te brengen en zijn spoor uit te wischen.

Talrijk en geheimzinnig waren de middelen, waarvan hij zich daarbij bediende en het grensde somtijds aan het wonderbaarlijke, dat deze man, slechts bijgestaan door twee trouwe vrienden, Charly Brand en den reusachtigen chauffeur Henderson, aan een geheel leger van vijanden weerstand wist te bieden, hun plannen dwarsboomde en hun slimste listen van te voren scheen te doorzien.

Maar hoe kon dit ook anders, waar zelfs de andere bedienden van Lord Aberdeen, weliswaar slechts zeer weinig in aantal, volstrekt onkundig waren van de ware identiteit van hun meester?

Zij wisten slechts dat hij veel goed deed, dat hij vaak op reis was — maar van zijn nachtelijke tochten hadden zij volstrekt geen vermoeden.

De politie wist dat Raffles nu eens de gedaante van een rijken graaf, van een kamerheer des konings, of van een gepensionneerd generaal, dan weder van een havenwerker, van een dronkaard, of van een ouden bedelaar aannam — maar eerder zou zij den heer Phileas Baxter zelve voor Raffles hebben aangezien, dan ook maar een seconde te veronderstellen dat Lord William Aberdeen en de Gentleman-Dief identiek waren!

Charly had nu het telegram gelezen, en riep uit:

— Maar dat is vreeselijk, Raffles! op die wijze van alle vruchten van je inspanning te worden beroofd! Wie zou die lage streek hebben uitgehaald?

— Nu, het zou mij niet verbazen, als Maxwell hier achter zat! zeide Raffles schouderophalend. Het is juist iets voor hem — en hij kon het ongestraft ondernemen, want hij wist of liever hij dacht, dat alleen hij en Finlay iets van de plannen afwisten!

— Maar hij zal ze toch niet zelf gestolen hebben! riep Charly uit.

— Dat is tenminste zeer onwaarschijnlijk! Maar hij kan er een handlanger op af hebben gezonden. Hoe het ook zij — ik ga er nu dadelijk heen!

— Ik wacht hier op je terugkomst — ik ga mijn register wat bijwerken.

Raffles had reeds voor hij de bibliotheekzaal binnentrad, naar de garage getelefoneerd, die zich achter in den tuin bevond, en waarvan de breede deuren uitkwamen op een stille zijstraat, waar zich slechts zelden iemand vertoonde, en toen hij het huis verliet, vond hij de groote limousine reeds voor de deur staan.

— Zoo vlug je kunt naar de Cannon Street — het huis van mijnheer Finlay, Henderson! riep hij den chauffeur toe.

Gedurende den rit dacht Raffles over het telegram na, hetwelk de vernietiging beteekende van alle hoopvolle verwachtingen van zijn beschermeling.

Juist dienzelfden dag had Raffles hem willen bezoeken, teneinde hem het geld te brengen, dat hij hem beloofd had — en nu werd Finlay door een slag getroffen, dien hij misschien niet te boven zou kunnen komen,

Want wat hielp het, of men Maxwell verdacht?

Wat zou er tegen te doen zijn, wanneer de schurk de plannen van zijn voormaligen ingenieur voor de zijne uitgaf, en diens uitvinding exploiteerde?

Zeker — Lord Aberdeen had de plannen gezien, maar er was nog geen patent op genomen, en hoe was het te bewijzen, dat Finlay ze inderdaad had uitgevonden?

Maxwell zou eenvoudig volhouden dat zijn ingenieur ze hem ontstolen had!

Maar reeds nu nam Raffles zich voor, alle krachten in te spannen, teneinde de plannen bijtijds weder aan den rechtmatigen eigenaar terug te kunnen geven, onverschillig wie ze had gestolen!

Voor hij er op verdacht was, hield de auto reeds stil voor het huis van den jongen ingenieur.

Raffles stapte haastig uit, zeide Henderson te wachten, schelde aan en liep haastig het aardige dienstmeisje voorbij, dat heel bleek was en dat geweend scheen te hebben.

Met de lift ging hij naar de vierde verdieping en een oogenblik later klopte hij aan de deur van Finlay's woning en trad binnen.

De jonge man zat voor zijn schrijfflessenaar, een beeld der wanhoop, met een bleek verwrongen gezicht en doffe oogen.

Hij sprong haastig op, drukte krachtig de hand, welke Raffles hem had toegestoken, en riep uit:

— Ik dank u dat gij zoo spoedig gekomen zijt, Mylord. Ik weet niet wat ik moet beginnen. Het komt mij voor, alsof ik niet meer geregeld kan denken.

— Je moet je vermennen, Richard! zeide Raffles op dien kalmen toon, die nooit naliet zijn invloed te laten gelden. Het is zaak, uw kalmte te bewaren, en gij moet mij zoo nauwkeurig mogelijk antwoord geven op de vragen, die ik u zal stellen!

— Vraag slechts, Mylord — ik zal u op alle vragen antwoord geven, tenminste...

Hij hield plotseling op en een pijnlijke trek verscheen op zijn jeugdige gelaat.

Raffles keek hem een oogenblik verwonderd aan, maar toen Finlay niet verder ging, begon hij:

— Zeg mij eerst eens, of gij de politie reeds op de hoogte hebt gesteld van den diefstal.

— Nog niet, Mylord — ik wilde eerst uw

komst afwachten — en dan — er is nog iets...

Weer aarzelde hij en weer zag Raffles tot zijn verwondering dien pijnlijken, half verlegen trek op zijn gelaat.

— Nu, wij kunnen de politie altijd nog wel in den arm nemen, als het noodig is, vervolgde Raffles. De plannen waren zeker nog altijd in uw schrijftafel?

— Ja en ik had ze gisteravond nog in mijn handen gehad!

— Hoe laat?

— Omtrent acht uur!

Raffles trad op het meubel toe en met een oogopslag zag hij, dat het tamelijk eenvoudige slot van de kast geforceerd was.

De dief behoefde verder niets anders te doen dan een lade open te trekken, waarin de plannen bewaard werden.

Hij bekeek het slot even en vroeg toen weder:

— Nu, dat is vrij handig gedaan — maar het moet toch leven hebben gemaakt! Gij slaapt immers hier naast?

De jonge man knikte zwijgend.

— Laat gij de tusschendeur altijd open?

— Altijd!

— Dan verwondert het mij eigenlijk wel een weinig, dat gij volstrekt niets gehoord hebt!

— De plannen waren reeds verdwenen, Mylord — toen ik terugkeerde!

— Toen gij terugkeerdet? Wat meent gij? vroeg Raffles verbaasd. Hoe laat was dat dan?

— Vier uur in den morgen!

Raffles wierp den jongen man een doordringenden blik toe.

Het zoeven nog bleeke gelaat van Finlay had zich met een warmen blos gekleurd en hij scheen aan een groote verwarring ten prooi.

— Gij waart dus vannacht niet thuis? vroeg Raffles opnieuw.

— Ik was tot vier uur buitenshuis!

— Wanneer hadt gij uw woning verlaten?

— Om elf uur in den avond!

— Om acht uur hadt gij de plannen nog in handen gehad, zegt gij. Hebt gij de kamer tusschen acht en elf uur niet verlaten?

— Neen.

— Dan is het dus duidelijk, dat de diefstal gepleegd is tusschen elf en vier uur!

Even was het stil in het vertrek.

Er lag een vraag op de lippen van den Grootten Onbekende, die hij echter terugdrong.

Hij dacht er niet aan, in de intieme geheimen van zijn beschermeling door te dringen.

Maar zijn houding werd hem nu duidelijk — hier moest een vrouw in het spel zijn!

Finlay was volstrekt geen nachtbraker, hij had niet zeer veel vrienden en dat waren hard werkende jongelieden — en toch was hij buitenshuis geweest!

Toen de stilte pijnlijk dreigde te worden, stotterde Richard Finlay, terwijl hij opnieuw de hand van Raffles greep:

— Ik weet niet of gij begrijpt, Mylord, dat ik de politie liever niet in de zaak wilde mengen, voor het volstrekt noodzakelijk was! Ik ben — ik kan u waarlijk niet zeggen, waar ik was — zelfs aan u niet!

— Ik wil het ook niet weten, Richard! hernam Raffles eenvoudig. Ik begrijp het nu wel. Wij zullen daar verder niet op ingaan — er zijn zaken, die een man van eer zelfs aan zijn besten vriend niet kan of mag mededeelen. Om je de waarheid te zeggen heb ik echter altijd gedacht, dat er wel ergens een lief jong meisje zou zijn, waarmee je later in het huwelijk zoudt treden, wanneer je plannen voltooid zouden zijn!

Finlay schudde langzaam het hoofd, en zeide:

— Dat is niet zoo, Mylord! De vrouw die ik liefheb — is getrouwd!

— Dan begrijp ik, Finlay, dat je tot geen prijs aan de politie kunt mededeelen, waar je tusschen elf en vier uur geweest bent! Trouwens — ik vind dat het er ook volstrekt niets toe doet, omdat het ons de daders niet zal doen ontdekken! Zeg mij slechts een ding — weet zij van je plannen?

— Zij is de eenige, die er iets van weet, behalve gij — en die schurk van een Maxwell!

— Hebt gij haar den diefstal medegedeeld?

— Ik heb haar onmiddellijk getelefoneerd!

— Laat ons dan nu spijkers met koppen slaan, Finlay! hernam Raffles vastberaden. Mij dunkt dat ons onderzoek zeer vergemakkelijkt wordt door de omstandigheid, dat slechts zeer weinig personen iets afwisten van je plannen!

— Maxwell! riep Finlay op woesten toon.

— Hij alleen kan het geweest zijn!

— Maar hij zal het toch niet gewaagd hebben, hier zelf binnen te dringen? Oh, dat ik niet thuis was! Ik zou wakker zijn geworden — ik zou hem gedood hebben en ik geloof dat ik er een goed werk aan zou hebben gedaan! Een schurk en een lafaard!

— Luister, Finlay! Wanneer Maxwell inderdaad die plannen heeft laten stelen, dan moeten wij aanstonds trachten, ze weer in ons bezit te krijgen, onverschillig op welke manier, want anders zal hij er aanstonds patent op nemen — en dan is het natuurlijk te laat!

— Ik zou mijzelf de haren kunnen uitrukken, Mylord, dat ik dat niet zelf heb gedaan! riep Finlay uit.

— Gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer, waarde Richard, en wij moeten rekening houden met de feiten! Wanneer Maxwell morgen naar het patentbureau gaat — misschien vandaag nog wel, dan is alles verloren — dan komt het patent op zijn naam en wij kunnen naar de plannen fluiten! Er moet dus iets gedaan worden — en al zouden wij ze zelven moeten stelen — die plannen moeten hem weder ontnomen worden!

— Dat behoeft niet meer, Mylord! klonk een zachte, maar opgewonden vrouwenstem.

— Leonore!

Met dien kreet wendde Finlay zich om.

Op den drempel van de deur stond een zwaar-gesluierte vrouw, sierlijk gekleed, een bontmantel om de schouders.

In de hand had zij een rol papier, die zij Finlay langzaam toestak met de woorden:

— Hier zijn je plannen terug, Richard!

Raffles had aanstonds zijn hoed gegrepen en wilde zich met een vluchtige buiging bescheiden terugtrekken, maar de vrouw weerhield hem met een gebaar, sloeg den sluiert terug en zeide:

— Gij behoeft voor mij niet heen te gaan, Mylord! Ik weet dat velen mij er om zullen veroordeelen — maar ik tart nu alles! Wat doet het er toe, of gij de eerste zijt, die zult vernemen, dat ik niet langer wil blijven bij een man die een dief en een lafaard is — ja, een lafaard, want hij zond er anderen op af — hij durfde het niet eens zelf doen! Over een paar weken zou het toch openbaar worden — ik ga van Joseph Maxwell scheiden!

— Leonore, wat heb je gedaan! riep Finlay op ontroerden toon, terwijl hij zijn bevende handen naar de jonge vrouw uitstreekte.

Bleek, maar van een teedere schoonheid, zooals zij daar stond, de mooie donkere oogen vol tranen, maar met een blik van innige liefde op Richard Finlay gericht, greep de jonge vrouw de haar toegestoken handen en zeide, glimlachend door haar tranen:

— Wees toch niet bang, Richard! Wij gaan immers een betere toekomst tegemoet! En waarom zou Lord Aberdeen dat niet mogen weten, van wien je mij zoo vaak verhaald hebt en die zich een waar vriend van je heeft betoond!

— Maar — hoe kon je hier komen, mijn lief? vroeg Finlay op zacht verwijtenden toon. Men kan je herkend hebben!

— Neen, ik was zwaar gesluierd!

— Maar — weet Maxwell, dat je hem de plannen weder hebt ontnomen?

— Ik weet het niet en het kan mij ook niet schelen! riep de jonge vrouw op vasten toon. Onmiddellijk nadat je mij getelefoneerd hadt, nam ik het vaste besluit om hem de plannen weder te ontnemen — want aan het ontbijt was hij zoo onvoorzichtig, mij iets mede te deelen van zijn plannen — er was sprake van een nieuwen motor — en ik had moeite mij in te houden en hem niet op het gemeene gelaat te slaan, zooals hij daar grinnekend en handen wrijvend tegenover mij zat! Ik sloop weg, ik wist zijn kantoor te bereiken — en in een der laden van zijn lessenaar vond ik je plannen! En wat is natuurlijker, dan dat ik ze je aanstonds ben komen terugbrengen!

Finlay boog zich over de kleine hand heen, die hij nog altijd in de zijne hield en bedekte ze met kussen.

De beide gelieven hadden de tegenwoordigheid van Raffles blijkbaar geheel vergeten, die, met een flauwen glimlach om de lippen, terzijde stond en zich schijnbaar onledig hield met de bestu-

deering van de titels der boeken in de boekenkast.

Gedurende eenige oogenblikken was het zeer stil in het vertrek.

Men hoorde niets anders dan nu en dan een zacht gefluisterd woord van liefde en dankbaarheid, door den jongen ingenieur uitgesproken.

En zoo zeer waren de minnenden in hun gesprek verdiept, dat Raffles kans zag, stilletjes het vertrek uit te sluipen, zonder dat een van hen er iets van merkte.

Op de gang gekomen sloot hij de deur weder zeer zacht achter zich en bleef een oogenblik in diepe gedachten verzonken staan, terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking vertoonde.

Toen scheen hem iets in te vallen.

Hij haalde een notitieboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit, en schreef er met potlood op:

Ik wensch je van harte geluk, beste Richard, dat je plannen je op zulk een onverwachte wijze weder zijn teruggegeven. Ik zou je echter ten sterkste aanraden, ze thans goed weg te sluiten en er zoo spoedig mogelijk patent op te nemen. Het spreekt vanzelf, dat je staat kunt maken op mijn stilzwijgendheid omtrent alles wat er geschied is — alles!
William Aberdeen.

Hij schoof het blaadje vlug onder de reet van de deur door en verwijderde zich toen haastig, juist op het oogenblik dat er snelle schreden klonken in de kamer, die zich in de richting van de gangdeur schenen te bewegen.

Hoofdstuk IV.

De automobielwedstrijd.

Er waren eenige dagen verlopen sedert het voorgaande en Raffles had wegens allerlei omstandigheden buiten zijn wil, weinig gelegenheid gehad om nogmaals met Richard Finlay te praten.

De jonge ingenieur had zijn weldoener nog denzelfden dag, waarop hij zijn plannen terugontving uit de handen van de vrouw, die hij boven alles ter wereld liefhad, en die de vrouw was van een ander, een brief geschreven, waarin hij hem in warme bewoordingen zijn dank te

kennen gaf voor alles wat hij voor hem gedaan had, en hem mededeelde, dat hij het patent op zijn uitvinding zou nemen, zoodra de races op de Brookland Baan achter den rug waren en zijn uitvinding had bewezen, ook in de praktijk te voldoen.

Raffles had zelfs gedurende drie dagen buiten Londen moeten vertoeven en het was op den dag voor de wedstrijden zouden plaats vinden, dat hij, omstreeks vier uur in den middag in de Engelsche hoofdstad terugkeerde.

Hij liet zich aanstonds in een huurauto naar zijn huis in de Regent Street rijden en vond daar, zooals hij wel verwachtte, Charly Brand, die hem aanstonds verheugd tegemoet trad en hem krachtig de hand schudde.

— Is alles goed gegaan? vroeg de jonge man.

— Zoo goed als ik maar wenschen kon!

— Is die man in Leeds werkelijk zoo rijk als zij zeggen?

— Vermoedelijk behoort hij tot de twintig rijkste Engelschen!

— Heb je zijn huis kunnen bespieden?

— Ja! Ik heb mij uitgegeven als een Amerikaansche fabrikant en in die hoedanigheid heb ik zijn geheele huis kunnen onderzoeken — ik denk dat alles van een leien dakje zal loopen, Charly, wanneer wij eenmaal aan het werk zullen gaan in de Staalstad! Maar voorloopig genoeg over dit onderwerp. Vertel mij eens spoedig hoe onze vriend Richard Finlay het maakt.

— Hij maakt het uitstekend, Raffles! Hij is opgewekt en vol vertrouwen! Gisteren noodigde hij mij uit de snelheid van zijn wagen eens te bewonderen, op een van de breede en stille lanen van het Kensington Park — en ik moet eerlijk bekennen, dat ik over de snelheid verstomd stond.

— Dat doet mij zeer veel genoegen. Wat is het voor een wagen?

— Wel, naar het uiterlijk wijkt hij niet veel af van de gewone modellen. Het is een renwagen zooals iedere andere, zou men zeggen, laag op de wielen, met een geweldige motor-kast, twee smalle plaatsen voor den bestuurder en zijn mecanici, en een ontzaglijke uitlaat, die als hij geopend wordt, een geluid veroorzaakt als een rollende donder. Maar niets belet je om het voertuig zelf te zien!

— Nu aanstonds? vroeg Raffles verrast.

— Op dit oogenblik! riep Charly opgewekt uit. Ik heb Finlay namelijk voorgesteld, zijn auto in onze eigen garage te stallen, waar zij veiliger zal zijn dan waar dan ook. Vanavond komt hij haar halen, want hij wil nog voor het donker is eenige proefrondjes op de Brookland baan rijden.

— Dat is een uitmuntend denkbeeld van je geweest, mijn jongen! riep Raffles uit, terwijl hij Charly op den schouder klopte. Je hebt Henderson natuurlijk op de hoogte gebracht, dat de auto goed bewaakt moest worden?

— Dat heb ik — en de brave kerel is er naast gaan slapen, met Busto, je braven terrier aan zijn voeten!

— Nu, dan had men nog eerder het heele huis kunnen weghalen, dan de auto van Finlay! zeide Raffles glimlachend. Laten wij eens spoedig gaan zien — ik moet je zeggen dat ik zeer nieuwsgierig ben naar den wagen! En ik hoop van harte, dat hij moge voldoen aan de hooge verwachtingen, die Finlay er van koestert!

De beide vrienden begaven zich aanstonds door den tuin naar de garage, waar op dat oogenblik een viertal auto's stonden en zij vonden daar Henderson, die, zooals zij wel verwacht hadden, druk bezig was met het oppoetsen van het koperwerk, de lantaarns, het beslag, totdat het glom als zuiver goud.

Er vertoonde zich een breede lach op zijn goedig gelaat, toen hij Raffles herkende, en hij riep vol trots uit:

— Het wagentje staat er nog, Mylord — en het had een knappe jongen moeten geweest zijn, die het kwam weghalen!

— Ik heb Mylord al gezegd, hoe flink jij en Busto den wagen van mijnheer Finlay bewaakt hebben, Henderson! zeide Charly.

Raffles was intusschen op het voertuig getreden, een sierlijk gebouwden maar blijkbaar zeer stevigen renwagen, met twee vrij kleine plaatsen, tamelijk ver achterin geplaatst en een geweldig groot voorstuk.

Raffles schroefde de vleugelmoeren los, die de kap op haar plaats hielden, sloeg deze terug en bekeek vol aandacht den machtigen motor.

En na haar een kwartier te hebben bestudeerd, wendde hij zich tot Charly en riep vol bewondering uit:

— Een technisch meesterstuk, Charly! En de jongen heeft gelijk — eigenlijk gezegd is het zoo eenvoudig als het ei van Columbus! Maar toch moet men een genie zijn, om er op te komen! Het is een wonder, hoe weinig gecompliceerd deze motor is! En dat is ook geen wonder, nu zij geen kleppen heeft, noch al die bewegende en aan slijting onderhevige deelen, die met die kleppen in verband staan!

— Ik heb dezelfde opmerking reeds gemaakt, Edward! zeide Charly, die naderbij was gekomen. Het is een prachtstuk — en de jongen verdient het ten volle, dat hij er schatrijk mee wordt!

— Ik wilde dat hij reeds patent had genomen! zeide Raffles op ernstigen toon. Ik weet niet wat het is, waardoor ik ongerust ben, maar om zijnentwille zou ik hartelijk wenschen, dat hij niet gewacht had tot na de races! Apropos — hoe is het met — — — haar?

Raffles had zacht gesproken om niet door Henderson te worden verstaan en hij voerde Charly nu, hem onder den arm nemend, weder naar den tuin.

Charly haalde de schouders op en antwoordde:

— Of Maxwell iets weet, zou ik je niet durven zeggen — maar ik zou er wel een eed op kunnen doen, dat hij althans iets vermoedt! Ik heb hen eenmaal samen in de opera gezien, zij bleek en mooi als altijd en hij met een duister, dreigend gezicht, dat weinig goeds voorspelde.

— Ik zou wel eens willen weten of zij haar man ronduit heeft gezegd, dat zij de plannen weder uit zijn lessenaar heeft genomen, om ze aan Finlay terug te geven!

— Al heeft zij het niet gezegd, dan moet hij het toch hebben begrepen, want Maxwell mag een schurk zijn — een ezel is hij zeker niet! Hij heeft bij zich zelf moeten zeggen, dat het onmogelijk was, dat iemand anders dan zijn vrouw in zulk een korten tijd de plannen uit zijn lessenaar had kunnen nemen — en in die overtuiging moet hij nog versterkt zijn, toen het hem duidelijk werd, dat zij weder in het bezit van Finlay waren. Een gewone dief zou de plannen natuurlijk ten eigen bate hebben aangewend en ze niet zonder meer aan den eigenaar hebben teruggegeven!

— Dan verkeert die arme vrouw in een beklagenswaardige positie, Charly! zeide Raffles hoofdschuddend. En zij zal er goed aan doen, als zij zoo spoedig mogelijk dien schurk den rug toekert!

— Dat zal zij ook wel binnenkort doen, Raffles, want de boog is al zoo strak gespannen, dat hij ieder oogenblik kan barsten! Maar het zal je wel bekend zijn, dat zij zoo goed als straat-arm zou zijn, wanneer Maxwell kan bewijzen, dat zij de schuldige is, zoodat hij haar volgens onze wet geen toelage behoeft uit te keeren! Daarom denk ik juist dat zij misschien zal wachten, totdat Finlay overtuigd is van zijn welslagen!

— Als zij daarop wacht, dan zal het zijn, omdat de jonge man dat zelf zoo wenscht! hernam Raffles. Hij is zeer fijngevoelig en hij zal haar

geen leven aan zijn zijde aanbieden, tenzij hij in staat is haar dezelfde genoegens des levens te laten smaken als die Maxwell haar kon aanbieden!

Onder het spreken waren de beide vrienden den tuin weder doorgegaan en zij traden nu opnieuw het huis binnen.

— Wij gaan natuurlijk naar Brookland? vroeg Charly na eenige oogenblikken.

— Dat spreekt vanzelf! Ik zou het mijzelf nooit vergeven als ik niet tegenwoordig was bij het succes van den man, dien ik mij gelukkig heb geacht, te kunnen helpen!

Dienzelfden avond omstreeks half zes kwam Finlay, telefonisch door Charly op de hoogte gebracht van den terugkeer van Lord Aberdeen, zijn renwagen halen en Raffles had gelegenheid eenige woorden met hem te wisselen, daar Finlay zoo spoedig mogelijk naar Brookland wilde vertrekken, teneinde daar de wereldberoemde automobielbaan te beproeven, die een omtrek heeft van bijna 10 kilometer.

Hij was vol geestdrift en niet zoo zenuwachtig als Raffles een oogenblik gevreesd had.

Toch was het aan zijn geheel optreden te merken, dat ook hij de volle beteekenis begreep van den rit, die hem morgen het succes en het geluk — of het falen en het vaarwel zeggen van zijn zoetste idealen zou brengen.

Hij vond zijn auto in uitstekenden staat en wilde Henderson een fooi in de hand drukken, maar hiertoe was de reus niet te bewegen — hij bleef verklaren dat hij meer dan voldoende beloond was door het genoeg, zulk een prachtig werkstuk te mogen bewaken en onderhouden.

Toen Finlay met zijn auto vertrokken was, na Raffles nogmaals vol dankbaarheid de handen te hebben gedrukt, kleedden de beide vrienden zich om te gaan dineeren en bezochten vervolgens het theater van Covent Garden, om daar twee bedrijven te zien van een nieuw blijspel van Pinero en zij begaven zich vroeg weder huiswaarts, daar zij den volgenden morgen ook weder vroeg moesten opstaan, teneinde tijdig in Brookland te kunnen zijn.

Henderson zou er hen met een der snelste auto's heenbrengen en zij konden er op rekenen, dat hij den afstand, welke Londen van de beroemde automobielbaan scheidt, in hoogstens twee uren zou afleggen.

Zij waren dan ook reeds om tien uur in het kleine stadje, in welks nabijheid de prachtige

baan is aangelegd en daar heerschte een zeer groote drukte, want alle deelnemers aan de wedstrijden waren reeds een paar dagen te voren aangekomen en niet alleen zij, maar ook hun helpers, agenten van hun fabriek, bandenleveranciers, electriciens, kortom een geheel legertje van helpers, die niet zonder moeite een onderdak hadden weten te vinden in een der kleine hotels, of anders, wanneer het onmogelijk bleek, hun tenten hadden opgeslagen op de baan zelve.

Daar was het reeds sedert het aanbreken van den dag een groote drukte geweest.

De geweldig groote, breede baan, in de bochten opgehoopt, van macadan vervaardigd, strekte zich zoover uit, dat men, aan het eene einde van het ovaal staande, het tegenover liggende gedeelte zelfs niet met een scherpen kijker kon zien.

Binnen in het ovaal waren duizenden en nog eens duizenden auto's geparkt en hunne bezitters hadden zich een zoo goed mogelijk plaatsje uitgezocht, teneinde van daar de races te kunnen volgen.

Dan verhieven er zich op de uitgestrekte grasvlakte, hier en daar door boschjes verlevendigd, reusachtige tribunes, die duizenden bezoekers konden bergen, loodsen tot berging van de renwagens, reparatieinrichtingen, kleine gebouwtjes van plaatijzer, waar duizenden blikken benzine waren opgeslagen en nog meer andere dergelijke loodsen, waar stapels luchtbanden van allerlei bekende merken bewaard werden.

Ook waren er restaurants, vier muziektenten en nog andere gebouwen, meestal van plaatijzer of van hout opgetrokken.

Nu en dan schoot er in razende vaart een renwagen over het donkergekleurde oppervlak van de baan en de wagen leek niet grooter dan een mier, in vergelijking met het ontzaglijk breede wegoppervlak.

Vooraf bij de start was de drukte groot.

Reeds van acht uur af bewoog zich daar een legertje mecaniciens en helpers, die de laatste hand legden aan de uitrusting van de renwagens, hier een paar banden op hun plaats gepend, daar een benzinereservoir vullend, ginds weer een band oppompend.

De wedstrijd zou ditmaal internationaal zijn, en men hoorde een mengelmoes van talen, dat een taalkundige tot verrukking zou hebben gebracht — maar Engelsch, Fransch en Italiaansch voerden toch den boventoon.

De meest bekende Fransche renners zouden mededingen, waaghalzen, die, om hun merk de zege te doen behalen, hun leven op het spel zetten.

Daar was o.a. Boilot, bijgenaamd de Parijsche duivel, van wien wonderen verhaald werden, en die bij de jongste automobiëlwedstrijden in Frankrijk zich slechts de zege had zien ontglijpen, omdat ter kwader ure zijn benzineleiding gesprongen was.

Men rekende hem onder de gevaarlijkste concurrenten der Engelsche, Italiaansche, en zelfs Amerikaansche merken.

In een kleine werkplaats werden nog in allerijl enkele onderdeelen van den motor verbeterd, en het daverend geronk van motoren die op proef liepen, vervulde de lucht.

Toen Raffles en Charly, die hun plaatsen reeds van te voren hadden genomen, om bij twaalf eens een kijkje te komen nemen en den portier naar Richard Finlay vroegen, moest deze man hun mededeelen, dat hij den jongen ingenieur nog niet gezien had.

Wel wist hij, dat zijn wagen reeds aanwezig was, en zijn mecaniciens, een jonge kerel met een frisch, opgewekt gelaat zou waarschijnlijk op dat oogenblik bezig zijn, den wagen te beproeven.

Eenigszins verwonderd over het feit, dat Finlay nog niet aanwezig was, betraden de beide vrienden het middenterrein, hetwelk zij moesten bereiken door een tunnel onder de baan door te gaan, want het zou zeker levensgevaarlijk zijn geweest, een weg over te steken, waarlangs ieder oogenblik wagens rondsnoerden met een vaart van omstreeks 180 kilometer per uur!

Zij moesten eenigen tijd wachten voor zij den lichtgrijs geschilderden wagen van Finlay in het oog kregen, die met razende snelheid over de baan stooft.

Van den mecaniciens was zoo goed als niets te onderscheiden — hij zat weggedoken achter het reusachtige stuurwiel, en men zag weinig meer van hem dan de lederen kap met den verwaarlijken ronden stofbril, die even boven den wagen uitstak.

Toen hij voorbijsnorde, bracht Raffles zijn chronometer op gang, en zette het fijne werktuig weder stop, toen de lichtgrijze wagen ten tweede male over de eindstreep stooft — hij had de baan van 10 kilometer in twee minuten en 45 seconden afgelegd!

Toen Raffles dit resultaat glimlachend aan

Charly mededeelde, riep deze vol verbazing uit:

— Dat is een ongehoorde snelheid, Raffles! Als de wagen aanstonds zoo hard loopt, dan moet Finlay stellig winnen! Maar waar zou hij toch zijn?

Raffles haalde de schouders op, en zeide:

— Ik weet het niet — en ik begrijp ook niet goed, waarom hij er thans niet is!

— Is het niet wat gewaagd, zijn prachtige wagen, waarvan zooveel afhangt, aan zijn mecanicien toe te vertrouwen!

— Dat hangt geheel van den mecanicien af! Het is ook volstrekt niet gezegd dat de man, die nu achter het stuurwiel zit een deskundige is! Ik bedoel — hij kan wel weten dat de motor geen kleppen heeft, en hij kan ongeveer zeggen, hoe zij in elkander zit — maar hij zou haar met geen mogelijkheid kunnen nateekenen! En aan plannen die niet tot op een honderdste millimeter na nauwkeurig zijn, heeft een fabrikant natuurlijk niets!

De grijze auto raasde nog eenige keeren voorbij en toen vond Raffles gelegenheid, door zijn hand op te steken en te wuiven, den mecanicien te waarschuwen.

Deze matigde zijn vaart en eenige minuten later bracht hij de lichtgrijze auto aan den kant van de baan tot staan, op slechts weinige passen van Raffles en Charly Brand.

De monteur werkte zich uit zijn zitplaats, en liep dadelijk naar den radiator.

Hij legde er de hand tegen, trok een tevreden gezicht, en zeide half voor zich heen:

— Nog zoo koel of zij al dien tijd heeft stilgestaan! Het is een wonder!

Maar nu scheen hij Raffles te herkennen, dien hij wel eens in gezelschap van den jongen ingenieur had gezien.

Deze trad op hem toe en vroeg:

— Kun je mij zeggen, goede vriend, waar mijnheer Finlay is?

— Ik wacht hem ieder oogenblik, Mylord.

— Weet je dat het bij twaalven is?

— Al zoo laat? riep de jonge man verschrikt uit. Ik dacht dat hij wel om tien uur hier zou zijn. Wij logeeren in hetzelfde hotel, moet u weten.

— Waarom is mijnheer Finlay vanmorgen niet aanstonds met je mee gegaan? vroeg Raffles weder.

— Hij voelde zich bij het opstaan niet al te wel, Mylord!

— Hebt gij uw kamer gedeeld?

— Neen, ik had een afzonderlijk kamertje — onder de hanebalken!

Raffles en Charly keken elkander zwijgend aan.

Wat de jonge man hun daar mededeelde, beviel hun in het geheel niet.

Wanneer Finlay niet beschikte over al zijn lichamelijke en geestelijke kracht, dan zou het hem onmogelijk zijn, zulk een levensgevaarlijk werk te verrichten als het rijden met een auto in zulk een waanzinnige vaart steeds is, al is het dan ook op een baan van 50 tot 100 meter breedte.

Juist toen Raffles weder een opmerking wilde maken, draaide Charly zich om en riep verheugd uit:

— Daar komt Finlay aan!

Inderdaad, de jonge ingenieur kwam over het grasveld aanloopen, en met den eersten oogopslag zag Raffles dat hij ongesteld was.

Zijn gelaat was bleek, zijn gang was een weinig onzeker en zijn oogen stonden niet zoo helder als gewoonlijk.

Raffles trad hem aanstonds tegemoet, stak hem de hand toe en vroeg op een toon van hartelijke deelneming:

— Wat hoor ik daar, mijn waarde Richard? Wat vertelt je mecanicien me — ben je ziek?

— Kom kom, Green heeft overdreven, zeide Finlay met een zwak glimlachje. Ik voelde mij vanmorgen een weinig slap en duizelig, — maar een paar sterke koppen koffie hebben mij weder op de been gebracht. Het is geheel en al over, dat verzeker ik u!

Maar Raffles bekeek den jongen man met een zorgelijken blik.

De Groote Onbekende zou, indien hij het gewild had, als geneesheer hebben mogen practiseeren, want reeds jaren geleden had hij zijn graad als arts gehaald en sinds dat tijdstip had hij niet opgehouden zijn kennis door studie op hetzelfde peil te houden.

En zijn scherp oog zag dadelijk dat Finlay niet de oude was.

— Laat mij je pols eens voelen! zeide hij op zachten toon.

Finlay scheen een oogenblik verlegen en tevens verbaasd te aarzelen, maar reeds had Raffles zijn pols gegrepen en geconstateerd dat hij sneller klopte dan in normale omstandigheden het geval had mogen zijn.

— Gevoel je je duizelig? vroeg hij toen.

— Slechts zeer weinig, Mylord — en het wordt ieder oogenblik beter. Ik verzeker u dat mij werkelijk niets meer mankeert!

— Hoe laat ben je gisteren naar bed gegaan?

— Om tien uur, Mylord!

— Heb je gesoupeerd?

— Zooals gewoonlijk!

— Wat heb je gegeten?

— Niets bijzonders, Mylord, antwoordde Finlay half lachend, half verwonderd over deze vragen. Ik heb volstaan met een paar sandwiches, wat roastbeef en een glas ale!

— En vanmorgen toen je opstondt, toen gevoelde je je ziek?

— Niet ziek, Mylord! Ik zeg u dat Green gewend is om vreeselijk te overdrijven. Die jongen heeft een al te romantische natuur. Ik gevoelde mij wat onlekker, zooals men dat noemt. Ik heb echter een ijskoud bad genomen, sterke

koffie gedronken en een wandeling gemaakt — en ik verzeker u dat ik mij thans volkomen wel gevoel!

— Des te beter, hernam Raffles, nog lang niet overtuigd. Want als gij ook maar de minste duizeling zoudt gevoelen, dan zou deze rit, die over een paar uren aanvangt, voor u de dood kunnen beteekenen, bedenk dat wel. Laat u dus in Godsnaam niet door misplaatsten trots aansporen tot dingen, die boven uw krachten gaan. Bedenk, dat je uitvinding steeds haar waarde blijft behouden, ook al zou je aan dezen wedstrijd niet deelnemen!

— Ik wil en ik moet er aan deelnemen, Mylord! zeide Finlay op zachten toon, maar met een vastberadenheid, die Raffles overtuigde, dat iedere poging om den jongen man te weerhouden, aan den wedstrijd deel te nemen, vruchteloos zou zijn.

Aanbevelend,
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

De Numero Dertien.

Hij legde hem de hand op den schouder, keek hem diep in de oogen, die nu eens koortsachtig schitterden, dan weder een doffen glans hadden en zeide:

— Doe dan wat je denkt dat je moet doen, Richard, — maar wees voorzichtig! Je behoeft dezen wedstrijd volstrekt niet te winnen — het is immers reeds meer dan voldoende, als je gelijk kunt blijven met wagens, die met een anderen motor zijn toegerust! En zeg mij nu eens of je je mecaniciën in het vertrouwen hebt genomen?

Finlay haalde even de schouders op en zeide toen met een lachje:

— Hij heeft er niet het flauwste besef van, Mylord, dat hij in een wagen zit met een splinternieuwen, pas ontdekte motor! Hij weet dat het ding geen kleppen heeft, hij weet dat het een tweetaks motor is — hij ziet er een paar raadjes extra aan en voor het overige weet hij van niets! Hij is pas 17 jaar, hij bestuurt den

wagen uitstekend — maar ik heb hem alleen laten meerijden om voor benzine, nieuwe banden en andere dingen te zorgen!

— Nu, dan verlaten wij u thans, Finlay! — zeide Raffles. Mijn gedachten blijven bij je — en ik hoop dat je succes zult hebben!

— Ik moet slagen, Mylord — en gij weet waarom! riep de jonge ingenieur op hartstochtelijken toon.

Hij drukte Raffles en Charly nogmaals krachtig de hand en begaf zich toen naar zijn wagen.

Charly en Raffles zagen hoe hij zich in den nauwen stuurstoel wrong, de riemen van zijn lederen kap onder de kin vastgespte, den stofbril voor zijn oogen trok en met vaste hand het stuurwiel greep.

Een korte ruk — iets als de schreeuw van een dier — en daarop sprong de grijze wagen als het ware vooruit en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen, achter een der boschjes, waarmede het middenterrein beplant was.

Een oogenblik bleef Raffles den wagen nazien en toen wendde hij zich tot Charly met de opmerking:

— Ik wilde dat de races reeds waren afgevoerd — ik kan onmogelijk zeggen wat het is, maar ik vrees voor Finlay!

— Ik geloof — ten onrechte, Raffles! merkte Charly op. Het is waar, hij ziet een weinig bleek, maar dat kan immers zeer goed een gevolg zijn van zenuwachtigheid!

Maar Raffles schudde het hoofd en hernam:

— Finlay is in het geheel geen zenuwachtig type! Zijn pols sloeg veertig slagen te veel! Ik had liever gewild dat hij niet reed!

— Daarin zou hij nooit hebben toegestemd!

— Dat weet ik en daarom heb ik ook niet aangedrongen.

— Wat zullen wij nu doen, Raffles?

— Wij zullen naar een van de restaurants gaan, nu wij hier toch zijn en daar iets eten — over anderhalf uur nemen de wedstrijden een aanvang.

De beide vrienden richtten hun schreden naar een van de restaurants en het duurde niet lang of zij zaten aan den maaltijd.

Wat Henderson betreft, hij zou pas later met de auto op het middenterrein komen, tegen het begin van den wedstrijd.

Een kwartier voor den aanvang verlieten Charly en Raffles het restaurant weder en gingen hun plaatsen op de tribune opzoeken.

Bij de lijn van vertrek was het al een drukte van belang.

Starters, kamprechters, juryleden, rondentellers — allen liepen door elkander, bevelen schreeuwend en de drukte werd nog vermeerderd door de talrijke helpers, die met benzinebussen en crics sleepten.

Nauwelijks waren Raffles en Charly gezeten, of zij zagen, ongeveer vier rijen onder hen en een weinig naar links Maxwell en zijn echtgenoot zittende.

Het gelaat van den fabrikant was slechts ten deele te zien en dan nog alleen wanneer hij het hoofd omwendde, maar Raffles meende te bespeuren dat het bleek was en dat er een boosaardige uitdrukking op lag.

Vijf minuten later maakten de deelnemers aan den wedstrijd zich gereed om zich naar den start te begeven.

De meesten hunner waren in lederen pakken

gekleed en zij hadden iets van voorwereldlijke monsters, van een soort beren met wonderlijke koppen.

Van hun gezicht zag men slechts weinig, want hun hoofd was gedekt door een lederen helm of kap, en de oogen gingen schuil achter geweldig groote brilleglazen.

De Amerikanen echter droegen een linnen pak, een zoogenaamde overall, aan de enkels dichtgebonden, en om het middel toegesnoerd met een band, soms eenvoudig met een dik touw — want om sierlijkheid schenen zij zich in het minst niet te bekommeren.

Een voor een kwamen twintig wagens zich in twee gelederen scharen, ieder van tien auto's, en met een tusschenruimte van slechts drie meter ongeveer tusschen de beide rijen.

De starter, met zijn kleine vlag in de hand, stond naast de startlijn, met zijn chronometer in de hand.

De mecaniciens keken nog snel de banden na, en sprongen toen op hun nauwe zitplaatsen.

Het werd stil op het ontzaglijk groote veld, omgeven door de reusachtige baan, want aanstonds zou het sein worden gegeven voor den wedstrijd van 500 kilometer, dat wil zeggen dat iedere auto vijftigmaal het traject moest afleggen. Raffles en Charly hadden hun kijkers ter hand genomen en tuurden aandachtig naar de lichtgrijze auto.

En er ging een schok door het lichaam van Charly, ofschoon hij allesbehalve bijgeloovig was, toen hij met groote cijfers het getal 13 op de zijde van de auto geschilderd zag.

Ook van het gelaat van Finlay viel slechts weinig te zien — maar Charly en Raffles konden waarnemen, dat het een trek van ijzeren vastberadenheid vertoonde, en dat het zeker even bleek was als een paar uur te voren, toen zij met den jongen ingenieur spraken.

Green, de mecanicien scheen echter even opgewekt te zijn als altijd, en het leek wel alsof hij reeds vooruit wilde snellen, zeker van de overwinning, welke zijn patroon zou behalen.

De vlag rees, een korte vraag klonk — de vlag daalde weder — en onder donderend geraas, in een wolk van benzinedamp, vertrokken de auto's met een snelheid, alsof zij uit een kanon waren geschoten.

Finlay was in de tweede rij vertrokken, maar nog voor de wagens achter een boschje aan de

oogen van de bezoekers der tribune onttrokken waren, konden Raffles en Charly zien, hoe hij met een bliksemsnelle vaart buitenom liep, en thans reeds op dezelfde hoogte voortsuisde als de auto's, die een aantal meters voor hem waren vertrokken.

Een oogenblik later was er van de twintig auto's nog slechts een enkele te zien — en die zou in het geheel niet meer mee doen, want een der assen was gebroken, en de auto was met een geweldige vaart het gras ingereden, en over den kop getuimeld, waarbij de twee inzittenden er gelukkig zonder kleerscheuren waren afgekomen, op eenige huidontvelingen na.

Er verstreken nog ruim twee minuten — en toen kwamen de eerste renwagens reeds weder in het gezicht.

Charly bracht snel zijn kijker aan het oog, en slaakte een kreet.

De eerste wagen was schitterend witgeverfd — het was een Amerikaansche renwagen, maar onmiddellijk er achter, bijna er naast, suisde in geweldige vaart de grijze renwagen, die het nummer 13 voerde!

Een ondeelbaar oogenblik later snorden de twee wagens langs de tribune, en nu pas kon men goed zien, dat zij minstens 100 meter waren uitgelopen op hun concurrent.

En dat reeds in de eerste ronde!

Als in een wervelwind, in een helsche vaart, stormden de overige renwagens voorbij, en een oogenblik later waren zij reeds weder verdwenen.

Raffles en Charly wisselden een zwijgenden blik met elkander.

Toen zeide de Groote Onbekende op gedempten toon:

— Hij kan het winnen — als alles goed gaat!

— Ja — als alles goed gaat! herhaalde Charly, zonder op te zien.

Een oogenblik daarna viel zijn oog toevallig op het gelaat van Maxwell.

De fabrikant had zijn blikken gewend naar de zijde vanwaar de auto's weder te voorschijn moesten komen — en er lag een uitdrukking van woeste wraakzucht en haat op zijn gezicht.

Zou hij inderdaad iets ontdekt hebben van de verhouding, welke er tusschen den jongen ingenieur en zijn vrouw bestond?

Charly kende den toestand, zooals die was in het huis van den fabrikant — en duizenden Londenaars kenden die evengoed als hij.

Hij wist dat Leonore een hevigen afkeer had van Maxwell — hij wist ook, dat de fabrikant haar steeds behandeld had, alsof zij zijn slavin was, en zich eenige malen zelfs niet ontzien had haar in gezelschap grof te bejegenen.

Maar ook wist hij, dat de fabrikant een gevaarlijk man was, wanneer eenmaal zijn wraakzucht was opgewekt, en een voorgevoel zeide den jongen man, dat hij het zeker bloedig zou wreken, wanneer hij zekerheid had, dat er een schuldige verhouding bestond tusschen zijn vrouw en den jongen ingenieur.

Hij dacht hier nog over na, toen het eigenaardige geluid, door de bliksemsnel naderende auto's gemaakt, hem uit zijn gepeins deed ontwaken.

Hij keek op, en slaakte een juichkreet!

De grijze auto was den Amerikaan voorgekomen, en reed nu aan het hoofd, op een afstand van ongeveer tien meter door den witten wagen gevolgd.

Het hoofdpeloton was geheel uit elkander geraakt, maar de wagen welke de beide leiders het dichtst op de hielen zat, die van Boilot, was thans op zijn minst twee honderd meter achter.

Nogmaals verliepen er ruim twee minuten in de grootste spanning.

En toen No. 13 weder te voorschijn kwam had Finlay den afstand nog weten te verhoogen, hij had nu een voorsprong van minstens 50 meter op den snellen Amerikaan, zijn gevaarlijksten concurrent, wiens wagen donderend en roffelend over de baan ijde.

Maar de No. 13 was nog omstreeks twee honderd meter van de tribunes af, toen de toeschouwers angstig de halzen begonnen te rekken.

Er scheen iets niet in orde te zijn met den wagen.

Hij slingerde even, scheen toen vaart te verminderen . . . .

En eensklaps, voor men goed en wel wist wat er geschiedde, leek de wagen als een aangeschoten konijn om en om te buitelen — en schoot toen, nog altijd in razende vaart, schuins op zijde liggend, over de baan, om ten slotte in het gras terecht te komen, zich daar nog eens op te richten als een paard dat steigert, en ten slotte voorover te vallen, met de vier wielen in de lucht.

Een gillende kreet van ontzetting steeg uit de kelen van duizenden op.

Eenige vrouwen barstten in een hysterisch gelach uit, anderen vielen in zwijm.

De Amerikaan had nog juist bijtijds de verongelukte auto weten te vermijden en raasde nu verder, alsof er niets gebeurd was.

Een paar mecaniciens, die juist op de plek bijeen stonden, waar de No. 13 in het gras was gevallen, stoven doodelijk ontsteld uiteen — maar een hunner was door den omkantelenden wagen getroffen, en bleef zwaar gewond liggen.

Terstond kwamen helpers toesnellen, en de aanwezige politie had de grootste moeite het toestroomend publiek op een afstand te houden.

Maar eensklaps klonk een gillende, snijdende kreet boven alles uit.

Charly en Raffles, die reeds waren opgestaan om hun plaatsen te verlaten, wendden snel het hoofd om.

Het was Eleonore Maxwell, die dezen gil had geslaakt.

Zij was opgestaan, bleeker dan een lijk, met half geopenden mond en wijdopengesperde oogen.

Haar man had haar bij den arm gegrepen, alsof hij haar wilde terughouden, maar zij rukte zich met een woeste beweging los, en het volgende oogenblik was zij de smalle trap afgesneld, die van de tribune naar het grasveld voerde.

En haar man bleef achter, een weinig voorovergebogen, en helsche woede was op zijn gelaat te lezen — woede, maar ook zegepraal, zoo scheen het Charly toe.

Maar hij voelde zich bij den arm grijpen, en Raffles trok hem met zich mede, terwijl hij hem toeriep:

— Kom snel mede — wij moeten zien wat het is!

Op hun beurt snelden zij de trap af en de politieagenten lieten Lord Aberdeen aanstonds passeeren, nadat hij zijn naam had genoemd.

Het scheen reeds van algemeene bekendheid te zijn, dat hij den jongen ingenieur de hand boven het hoofd had gehouden.

Raffles en Charly kwamen juist aan, toen Eleonore, die zich had losgerukt uit de greep van een tweetal agenten, met een kreet van woeste wanhoop neerknielde naast het lichaam van Finlay, dat zoeven onder de omgekantelde auto was vandaan gehaald en nu bewegingloos op het gras lag uitgestrekt.

Een heer in een zwarten jas, klaarblijkelijk een geneesheer, bijgestaan door een lid van de afdeling van het Roode Kruis, dat steeds op de baan aanwezig was, bemoeide zich met den bewusteloze.

Juist op dat oogenblik richtte Eleonore zich half op, klemde zich aan den geneesheer vast, en riep met een heesche stem, half waanzinnig van ontzetting en angst:

— Zeg mij dokter — hoe is het met hem? Groote God! Hij zal toch leven, nietwaar?

— Zijt gij de vrouw van dezen man, Mevrouw? vroeg de geneesheer op zachten toon.

Eleonore stiet een schel lachje uit en riep toen:

— Zijn vrouw? Ja, dat ben ik! Ik heb hem lief — ik ben zijn vrouw en van niemand anders! Laat iedereen het hooren! Laat de heele wereld het weten, dat Richard Finlay mij toebehoort, dat ik de zijne ben, en dat ik mijn man veracht, dat ik hem haat! O laffe moord...

Wat zij nog had willen zeggen, ging verloren in een zacht gekreun, en het volgend oogenblik zakte de ongelukkige vrouw ineen, en men moest haar wegdragen naar de kleine ambulance, die op het terrein was opgeslagen, ongeveer in het midden van de baan, en dus van alle kanten gemakkelijk te bereiken.

Intusschen had Raffles zich tot den geneesheer gewend en vroeg thans op gedempten toon:

— Hoe is het dokter? Wat denkt gij er van? Ik ben geen gewone nieuwsgierige — ik ben Lord Aberdeen, en ik stel zeer veel belang in dezen jongen man!

— Dan kan ik u tot mijn groot genoegen gerust stellen, Mylord — antwoordde de geneesheer. Als door een wonder is Finlay slechts licht gewond, en zijn flauwte is eenvoudig het gevolg van den vreeselijken schok. Hij zal wel aanstonds uit zijn bewusteloosheid ontwaken, en een paar dagen volkomen rust in het ziekenhuis zullen hem er wel bovenop brengen, tenminste wanneer er zich geen inwendige kneuzingen of verbloedingen hebben voorgedaan! En ik geloof niet dat dit het geval is.

— Goddank! riep Charly Brand uit den grond van zijn hart uit.

Op dat oogenblik wisten zes sterke mannen eindelijk het voorste gedeelte van de letterlijk doormidden gebroken auto om te wentelen, dat bovenop den ongelukkigen mecanicien lag.

Dadelijk begaf de geneesheer zich naar hem toe en boog zich over hem heen.

Hij ontknoopte zijn kleederen vlug en richtte zich bijna aanstonds daarna weder overeind.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, toen hij zich tot Raffles richtte en zeide:

— Wat dien ongelukkige betreft, Mylord — hier kan geen menschelijke hulp meer baten — de zware motor heeft hem de borstkas ingedrukt — hij moet onmiddellijk een lijk zijn geweest.

Deze woorden werden in doffe stilte aangehoord.

Bijna allen die daar omheen stonden, waren vaklieden en zij wisten het — de automobiel had zich weder eens de verraderlijke vijand van den mensch getoond — zij was als een wild dier, dat slechts schijnbaar getemd is en telkens opnieuw zijn woesten, wraakzuchtigen aard verraaft.

Ook Raffles was diep onder den indruk van dit ongeluk — maar nog andere gevoelens waren bij hem wakker geworden.

Hij wenkte Charly, en beiden begaven zich naar de wrakstukken van de auto, die reeds door een aantal monteurs en mecaniciens onderzocht werden, om te trachten, de oorzaak van het vreeselijk ongeluk te vinden.

Raffles was reeds naderbij gekomen, en zeide nu:

— Zoek het in de stuurinrichting! Aan de motor kan het niet gelegen hebben, daar sta ik voor in! Veroorloof mij, dat ik zelf eens zie — mijnheer Finlay was een zeer goed vriend van mij. Mijnheer Brand, wees zoo goed er voor te zorgen, dat de ongelukkige jongeman aanstonds vervoerd wordt naar een voortreffelijk ziekenhuis, het dichtst hier in de buurt en doe dan dadelijk onderzoek naar de familieomstandigheden van dien armen knaap, die zoo jammerlijk om het leven is gekomen!

Terwijl Charly zich verwijderde, boog Raffles zich over de brokstukken van de auto heen en begon ze eerst met het bloote oog, vervolgens met behulp van zijn vergrootglas, dat hem slechts zelden verliet, te onderzoeken.

En daarbij had zijn gelaat een strenge, harde uitdrukking en zijn lippen waren dicht opeen genepen.

Hij onderzocht nu den stuurstang, waaraan het groote wiel bevestigd was en eensklaps bleef hij onbewegelijk op dezelfde plek turen, — het was de plek, waar de stang letterlijk doormidden was gebroken, zoodat de wagen stuurloos was geworden en wel had moeten verongelukken, ofschoon Finlay klaarblijkelijk zoo krachtig mogelijk geremd had — misschien wel wat al te hevig, zoodat de wagen eenige keeren over den kop sloeg.

Na eenigen tijd richtte hij zich weder op en wenkte een inspecteur van politie, die juist naderbij was gekomen.

De politiebeambte trad op hem toe en zag hem vragend aan.

— Mijnheer, ik ben Lord Aberdeen en Richard Finlay, wiens mecanicien verongelukt en wiens auto vernield is, behoort tot mijn vrienden! Ik heb u geroepen om u mede te deelen, dat dit ongeluk het uitvloeisel is van boosaardig opzet!

— Hoe, Mylord! Denkt gij dat gij dat zoudt kunnen bewijzen? riep de inspecteur verschrikt uit.

— Ik kan het bewijzen en dat kan iedereen, die verstand heeft van automobielen! hernam Raffles met stemverheffing. Neem dit vergrootglas en bekijk eens de breuk van de stuurstang! Gij zult dan zien dat de stalen buis voor meer dan de helft met een uiterst dun metaalzaagje is doorgezaagd, hetgeen te zien is aan de gladde oppervlakte en dat vroeg of laat de stuurstang noodwendig moest breken! Ik beschuldig dus een onbekende van moord met voorbedachten rade — en het zal uw taak zijn, den moordenaar te vinden!

Hoofdstuk VI.

Na het ongeluk.

Er waren vijf dagen verlopen sedert het noodlottig ongeluk op de Brookland-Baan had plaats gehad.

En nog zelden had een doodelijk ongeval zoo veel stof tot praatjes opgeleverd aan de Londensche deftige kringen, die niet uitgepraat raakten over al hetgeen er op dien ongelukkigen dag had plaats gevonden.

Daar was allereerst het gedrag van Mevrouw

Maxwell, dat natuurlijk aanstonds wereldkundig was gemaakt.

Het was nu zoo duidelijk als de dag dat er reeds lang een liefdesverhouding had bestaan tusschen haar en den jongen ingenieur, die vroeger in dienst van haar man was geweest.

Waar zij zelve thans vertoefde, dat wisten slechts zeer weinigen.

Alleen stond het vast, dat zij haar echtgenoot

nog dienzelfden dag verlaten had en uit Londen was vertrokken.

Raffles behoorde tot de weinigen, die kennis droegen van haar verblijfplaats.

Hij vervulde als het ware de taak van postillon d'amour tusschen de beklagenswaardige vrouw en Finlay, die gestadig vooruit ging en nog dienzelfden dag het gasthuis zou mogen verlaten.

Wat de ongeluksauto betreft, Raffles had haar aanstonds namens zijn beschermeling opgeëischt, en de motor, het kostbare geheim, was veilig opgeborgen in de onderaardsche werkplaats, welke Raffles zelve met de hulp van zijn beide trouwe medewerkers, onder den tuin achter het huis in de Regent Street had aangelegd.

Ook de plannen waren in veiligheid en beschermd tegen de roofgierige klauwen van Joseph Maxwell.

De fabrikant liet zich weinig zien.

Maar zijn werklieden hadden kunnen verklaren, dat het in die dagen op de fabriek een hel was!

Nog nooit was de Chef zoo onbarmhartig, zoo hardvochtig en wreed opgetreden.

Maar in de stad en in zijn club vertoonde hij zich slechts weinig.

Het leek alsof hij de menschen vermeed en hij scheen zich het liefst op te sluiten in het kantoor van zijn fabriek.

Men fluisterde intusschen op de Beurs, dat zijn zaken er zeer slecht voor stonden.

En zeer waarschijnlijk was het een gevolg van het feit, dat er reeds iets was uitgelekt van de uitvinding van den jongen ingenieur, Richard Finlay.

Zoowel Eleonore als hij zelf hadden in hun bewusteloozen toestand enkele verwarde zinnen gestameld, waarvan de beteekenis echter duidelijk genoeg was voor de vaklieden, die ze hadden opgevangen.

Misschien was het ook daaraan toe te schrijven, dat het met den verkoop van de motoren, die Maxwell in groote hoeveelheden had laten aanmaken, niet wilde vlotten — blijkbaar wilden de automobielfabrikanten, zooals men dat noemt, eerst eens de kat uit den boom zien.

Het spreekt vanzelf dat de meeste bladen zich aanstonds van het opzienbarende geval hadden meester gemaakt, waarin Eleonore en de jonge ingenieur zulk een groote rol hadden gespeeld

en enkele op sensatie beluste bladen ontzagen zich zelfs niet, in zeer doorzichtige bewoordingen gewag te maken van de verstandhouding, welke klaarblijkelijk bestaan had tusschen de jonge en schoone vrouw van den fabrikant en den uitvinder.

Het behoeft geen betoog dat de politie aanstonds, gevolg gevende aan den wenk, dien Lord Aberdeen aan den inspecteur van politie had gegeven, alles in het werk stelde om den dader van den lagen aanslag in handen te krijgen.

Dat was zeer moeilijk, want van het oogenblik af dat Finlay zijn auto naar Brookland had gebracht, hadden zich op de baan en in de nabijheid van de garages honderden personen bevoogen.

De rechter-commissaris ondervroeg een paar dozijn mecaniciens en helpers, maar geen hunner kon inlichtingen geven, waaraan men iets had.

En toch kon het onmogelijk worden ontkend dat hier een moordaanslag was gepleegd.

De stuurstang was door deskundigen onderzocht en hun oordeel luidde eenparig, dat de stalen buis voor meer dan de helft van haar doorsnede met behulp van een uiterst fijn metaalzaagje was doorgezaagd.

Gedurende eenige ronden had de buis het nog kunnen uithouden, maar ten slotte had zij de hevige drukking niet langer kunnen weerstaan en was als glas afgebroken.

Zoo stonden de zaken, toen Raffles, omstreeks drie uur in den middag, het ziekenhuis verliet, in gezelschap van Richard Finlay, die als genezen ontslagen was.

De jonge ingenieur zag nog wat bleek en er lag een zwaarmoedige uitdrukking op zijn gezicht, maar voor het overige scheen hij volstrekt geen nadeelige gevolgen meer te ondervinden van zijn zwaren val.

Voor het hek stond de blauwe limousine te wachten, welke Finlay zoo goed kende.

Achter het stuurwiel zat Henderson, de reusachtige chauffeur.

— Waar brengt ge mij heen, Mylord? vroeg de jonge ingenieur glimlachend, toen zij de auto bereikt hadden.

Raffles keek den jongen ingenieur even aan en ook om zijn lippen speelde een flauwe glimlach, toen hij vroeg:

— Wie zoudt gij thans gaarne het eerst zien, mijn waarde Finlay?

— Mijn oud moedertje! riep Richard aanstonds uit en zijn oogen begonnen vochtig te glanzen.

— Dat had ik wel gedacht, Richard en ik zal je er dan ook aanstonds heen rijden! Maar — daarna?

De jonge man boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk, terwijl een donkere blos in zijn wangen opsteeg.

Toen zeide hij op zachten toon:

— Dat weet gij wel, Mylord! Gij kent mijn geheim. Maar — dat is immers onmogelijk! Ik weet niet eens waar zij zich bevindt! Ik weet alleen dat zij haar man verlaten heeft!

— Maar ik weet waar zij is, mijn waarde! zeide Raffles, terwijl hij zijn hand op den schouder van zijn beschermeling liet rusten. Tot dusverre hebben wij op last van den geneesheer moeten nalaten over deze aangelegenheid met je te spreken — maar je bent nu volkomen genezen en zult nu wel sterk genoeg zijn, om het te kunnen verdragen, als ik je zeg, dat zij, die thans nog Eleonore Maxwell heet, op een plek vertoeft, welke mij bekend is en dat zij zeker vol verlangen naar je komst zal uitzien! Ik weet niet of dit alles is naar de regelen van den welstand — maar zij zal toch binnenkort van haar man gescheiden zijn en ik maak er mij dan ook volstrekt geen gewetensbezwaar uit, je naar haar toe te brengen, zoodra je je moeder hebt gezien.

Finlay had de hand van Raffles gegrepen en drukte die, alsof hij haar wilde verbrijzelen.

Toen riep hij aangedaan uit:

— Mylord, ik weet niet hoe ik u voor dat alles zal moeten danken!

— Gij kunt er mij het beste voor bedanken, door er in het geheel niet meer over te spreken, viel Raffles hem aanstonds in de rede. En stap nu spoedig in — gij behoeft mij het adres van uw moeder niet op te geven, dat heeft zij mij reeds medegedeeld, een paar dagen geleden, toen zij u in het gasthuis kwam bezoeken en ik haar in de vestibule tegenkwam.

De beide mannen stapten in de auto, nadat Raffles Henderson het adres had opgegeven en een half uur later stond de wagen stil voor een eenvoudig landhuis, waar de moeder van Finlay met zijn beide zusters woonde.

— Gij zult mij toch zeker vergezellen, Mylord? vroeg Finlay, toen hij op het punt stond, om uit de auto te stappen.

— Neen, mijn waarde! Bij dergelijke ontmoetingen tusschen moeder en zoon zijn zelfs familieleden overbodig! Ik zal een half uur rondrijden, wat mij goed past, daar ik in de buurt eenige boodschappen heb te verrichten en ik kom u dan hier weder afhalen. En dan — nu, dat weet gij!

Met zachten dwang duwde hij den jongen man uit de auto en zag hoe hij langs het tuinpad naar de voordeur snelde.

Een oogenblik keek hij hem na en toen kwam het zacht over zijn lippen:

— Hij is wel gelukkig — er is nog liefde in zijn leven!

Hij slaakte een diepen zucht, boog een oogenblik het hoofd, maar hief het dadelijk met een ruk weder op en riep door het nog geopende portier Henderson een adres toe.

Toen hij een half uur later weder terugkeerde, werd juist de huisdeur geopend, en hij zag hoe een kleine, sierlijke oude dame met spierwit haar het hoofd van Finlay tusschen haar handen nam, het naar zich toe trok en hem een kus op het voorhoofd drukte.

Toen kwam de jonge ingenieur het tuinpad af en wuifde nog telkens achterom naar het huis, achter welks ramen nu ook de figuurtjes zichtbaar werden van twee bevallige jonge meisjes.

— Ik hoop toch niet dat ik u heb laten wachten, Mylord? vroeg Richard, nadat hij het tuinhek achter zich gesloten had,

— Gij zijt op een seconde na op tijd en dat is ook van een ingenieur niet anders te verwachten, sprak Raffles glimlachend. En stap nu maar spoedig in — ik heb een vaag vermoeden, dat gij eenigszins gehaast zijt!

Finlay zeide niets, maar aan het schitteren van zijn oogen en zijn diepe blos bemerkte Raffles wel, dat hij goed geraten had.

Er werd gedurende den rit niet veel gesproken, want de beide mannen waren ieder in hun eigen gedachten verdiept.

Nu en dan werd er een korte opmerking gemaakt, die meestal den nieuwen motor betrof, die het er gelukkig goed had afgebracht en nog altijd veilig was opgeborgen in de werkplaats van den Grooten Onbekende.

Na een rit van bijna twee uren stond de auto opnieuw stil voor een fraai, maar niet al te groot landhuis aan den straatweg van Londen naar Horsham en niet ver van die laatste stad ver-

wijderd, in het schoonste gedeelte van het graafschap Sussex.

Het kleine huis was aan alle zijden omringd door een prachtige tuin, vol hoogopgaand geboomte, vol bloemen en struikgewas.

Toen de auto stilstond, wendde Finlay zich tot Raffles en vroeg met een trilling in zijn stem:

— Hier woont zij dus, Mylord?

— Ja, Finlay!

— Wien behoort dat huis?

— Op het oogenblik behoort het aan haar! Ik heb het gehoord en tot haar beschikking gesteld — natuurlijk in jouw naam! En vraag nu maar niet verder naar zulke futiliteiten — ga regelrecht op de hoofdzaak af. Ik maak een wandeling door het park — en ik zal over een uur eens komen zien of de begroeting wel haast is afgelopen. Is dat voldoende, denk je?

Finlay stamelde verlegen een antwoord en toen sprong hij haastig uit de auto, want hij had niet ver van het kleine hek in een der lanen een hem goed bekende gestalte meenen te zien...

En terwijl de jonge man ongeduldig de vrouw tegemoet snelde, die voor hem het geheele leven beteekende, liet Raffles de auto naar de garage rijden, die langs een afzonderlijken weg bereikt kon worden, na zelf eerst te zijn uitgestapt.

Hij wierp nog even een vluchtigen blik in de richting van het minnende paar, dat nu langs een der tuinpaden voortschreed, de armen om elkaars middel gestrengeld en sloeg toen een breede laan in, die hem in het hart van het park bracht, dat zich tegenover de villa uitstreckte.

Er verliep een uur, en al dien tijd liep Raffles in diepe gedachten verzonken voort — gedachten die hem soms martelden, tot hij er van kreunde en die dan weder zijn oogen deden glansen en hem het hoofd met een trotsche beweging deden oprichten, alsof hij een onzichtbare wereld van vijanden tartte.

Een uur bleef hij aldus langzaam door het park loopen, waar het zeer stil was en waar hij slechts enkele wandelaars tegenkwam, en toen keerde de eenzame man op zijn schreden terug en liep langs het breede tuinpad van de villa naar de voordeur.

Men had hem daarbinnen zeker reeds zien aankomen, want voor hij nog had behoeven aan te bellen, opende een frisch dienstmeisje de voordeur.

Raffles trad binnen, en in de vestibule traden

Eleonore en Richard hem met stralende gezichten tegemoet.

— Zij heeft mij alles verteld, Mylord! riep de jonge ingenieur hem reeds uit de verte toe. Nu pas weet ik, wat gij alles voor ons gedaan hebt! En gij zult het dus ook het eerste hooren, wat wij voornemens zijn! Ik heb vernomen dat Maxwell volstrekt weigert, in de scheiding toe te stemmen! Welnu, ik wil vanavond zelf naar hem toegaan, en ik zal hem zeggen hoe de zaken staan! Hij moet er in toestemmen, al zou ik hem de toestemming met geweld uit de keel moeten rukken!

Raffles had hem haastig op het dienstmeisje gewezen, met een stommen oogwenk, want zij had de vestibule nog niet verlaten, maar de jonge ingenieur haalde de schouders op en mompelde een weinig verlegen voor zich heen:

— Iedereen mag het immers gerust weten! Over een paar dagen zal ik het luid verkondigen — zooals Eleonore het al verkondigd heeft, waar duizenden bij waren. Ik zal het nooit vergeten dat zij zich niet bekommerd heeft om de openbare meening en haar liefde beleden heeft, terwijl duizenden bezoekers van de Brookland baan het aanschouwden!

Maar Raffles had het hoofd geschud en zeide nu:

— Neem mij niet kwalijk dat ik de opmerking maak, mijn waarde Richard, maar ik acht het niet verstandig, dat jij persoonlijk dien man gaat opzoeken. Hij is een hoogst gevaarlijk individu — een man die nergens voor terugdeinst, als hij aan zijn wraakzucht wil voldoen, en nu spreek ik er nog niet eens van, dat je volkomen afwijkt van den gebruikelijken weg door — den echtgenoot van de vrouw, die je liefhebt in diens huis te gaan opzoeken!

— Neen Mylord, ik laat mij niet weerhouden! riep Richard vastberaden uit. Ik ben niet bang voor hem — ik zal mij wapenen — en ik beloof u, dat ik volkomen kalm zal blijven — dat heb ik mijzelf gezworen! Hij moet alleen zeker weten, wat hij thans alleen nog maar vermoedt — hij moet weten dat ik Eleonore meer lief heb dan mijn leven, en hij moet haar vrijlaten!

— En — als hij weigert? vroeg Raffles, terwijl hij den jongen man strak aanzag.

— Dan — dan weet ik wat mij te doen staat! antwoordde Richard op doffen toon, terwijl hij de vuisten balde.

Hoofdstuk VII.

Nemesis.

Toen Raffles en Charly den volgenden morgen omstreeks half negen aan het ontbijt zaten, werd de Groote Onbekende opgeschrikt door een luiden kreet van ontzetting, dien Charly slaakte, die op dat oogenblik bezig was, het laatste nieuws van de „Daily Mail” te lezen.

Raffles keek verbaasd op en zag in een bleek, ontsteld gelaat.

— Wat is er? vroeg hij.

— Joseph Maxwell —

— Welnu, wat is er met hem?

— Hij is gisteravond vermoord — en men heeft Richard Finlay gearresteerd als verdacht van die misdaad!

Raffles liet langzaam zijn eigen blad zakken, hetwelk hij juist had opgenomen en ook hij verbleekte, toen hij op zachten toon zeide:

— Dat is verschrikkelijk! Mijn God — hij heeft zich dus toch door zijn woede en door zijn liefde voor die vrouw laten meeslepen! Lees het mij eens spoedig voor!

— Het is maar een kort bericht Raffles, onder Laatste Nieuws opgenomen, want de misdaad schijnt pas zeer laat in den avond ontdekt te zijn. Hier is het bericht:

Joseph Maxwell vermoord.

De verdachte is een zijner ingenieurs.

Naar wij vernemen, even voor het afdrucken van ons blad, werd Joseph Maxwell, de bekende automobielenfabrikant in den afgelopen nacht door een zijner bedienden dood in zijn kamer gevonden, in zijn huis aan Grey Inn Lane. Hij was gedood door een revolverschot in de borst. Verdacht van de daad is nog denzelfden nacht de ingenieur Richard Finlay van zijn bed gelicht, in zijn woning in de Cannon Street en in verzekerde bewaring gesteld.

Het verhoor van eenige getuigen heeft reeds vastgesteld, dat Finlay in den loop van den avond Joseph Maxwell heeft bezocht, dat hij gewapend was en dat hij een heftige woordenwisseling met den fabrikant heeft gehad.

Wij komen nader op deze zaak terug.

Charly Brand liet het blad zakken en keek Raffles ontsteld en geheel ontdaan aan.

— Dat een enkel oogenblik van drift een geheel menschenbestaan kan verwoesten! zeide hij toen op zachten toon.

— De liefde heeft wel meer op haar geweten! zeide Raffles op somberen toon. Zoolang deze waanzinnige wereld door het luchtruim rolt, met een doel hetwelk nog geen sterveling heeft kunnen begrijpen — zoolang zijn er misdaden gepleegd, vreeselijke, bloedige misdaden terwille van een vrouw! Maar laten wij spoedig onderzoek gaan doen! Dit korte krantenbericht zegt mij niets! Wie weet, vergist de politie zich — ik heb geen rust of duur, voor ik zekerheid heb! Telefooneer eens naar het huis van Richard Finlay in de Cannon Street en vraag aan zijn hospita of hij nog niet is teruggekeerd. Vraag haar dan tevens maar wanneer hij gisteravond terugkwam van zijn bezoek aan Maxwell.

Charly was reeds opgestaan en was in het aangrenzende vertrek, zijn eigen werkkamer, op de telefoon toetreden.

Vijf minuten later kwam hij weder binnen en zeide:

— Richard is omstreeks half twaalf teruggekeerd, blijkbaar zeer opgewonden en hij is nog altijd niet thuis!

— Ik dank je! Kleed je spoedig aan, wij gaan naar Scotland Yard! Ik wil Baxter, den hoofdinspecteur verlof vragen, om Finlay te mogen bezoeken! Hij zal het mij niet weigeren — ik heb hem reeds menigmaal een dienst kunnen bewijzen als amateur-detective bij het oplossen van een geheim, dat voor hem ondoordringbaar was! Kom spoedig!

Hun ontbijt in den steek latende, kleedden de beide vrienden zich zoo spoedig mogelijk aan, nadat Charly Henderson gewaarschuwd had, en zij vonden de blauwe auto reeds voor de deur staan, toen zij het huis verlieten.

— Naar Scotland Yard, Henderson! riep Raffles den reus toe.

Henderson meesmulde, zooals altijd, wanneer Raffles dien naam noemde, want menigmaal was hij er zelf getuige van geweest op welk een

geniale wijze de Groote Onbekende een loopje wist te nemen met het hoofdkwartier der Londensche politie.

Binnen twintig minuten had de auto den afstand afgelegd en stond nu stil voor het grijze, sombere gebouw.

Raffles liet zijn kaartje door een agent van politie bij den hoofdinspecteur Baxter brengen, en eenige minuten later stond hij met Charly Brand tegenover den machtigen politiebeambte, die hem zoo menigmaal maar zonder succes fel bestreden had.

Maar Baxter zou zichzelf zeker eerder voor krankzinnig hebben gehouden, dan dat hij ook maar een oogenblik had kunnen aannemen, dat de Gentleman-Inbreker en de schatrijke Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren.

Hij was opgestaan om den hoogen bezoeker tegemoet te treden, maar Raffles wees den stoel af, dien Baxter in hoogst eigen persoon voor hem aanschoof en zeide:

— Het is zeer vriendelijk van u, mijnheer Baxter, maar ik zal uw tijd niet lang in beslag nemen. Misschien begrijpt gij wel waarom ik kom, want het zal u bekend zijn, dat Richard Finlay tot mijn vrienden heeft behoord — en dat nog altijd is! Ik stel het grootste belang in den jongen man en daarom verzoek ik u dringend mij te willen mededeelen, wat u tot dusverre bekend is aangaande die vreeselijke zaak in Grey Inn Lane!

— Wel Mylord, ik ben volkomen tot uw dienst! Ik zal u gaarne alles mededeelen, wat u wenscht te weten!

— Welnu dan — waarop berust de beschuldiging?

— Op de getuigenis van een viertal personen, Mylord — en ik denk dat er zich nog wel meer zullen aanmelden!

— Wie zijn die getuigen?

— Daar is om te beginnen het dienstmeisje van Mevrouw Eleonore Maxwell! Mijn mannen hadden juist gisteren toevallig de verblijfplaats van die dame ontdekt en wij wisten, dat Richard Finlay haar bezocht heeft in een landhuis, niet ver van Horsham!

— Dat deed hij in mijn gezelschap, mijnheer! zeide Raffles kalm. Ik heb hem daar in mijn auto heengebracht!

— Gij, Mylord! riep Baxter ten hoogste verbaasd uit. Dat wisten mijn mannen nu weer niet.

— Ik zie er volstrekt geen bezwaar in het u mede te deelen! Wat zeide dat dienstmeisje?

— Zij verklaarde dat Finlay tegen een heer, dien zij wel eens gezien had, maar wiens naam zij niet wist, gezegd had, dat hij nog dienzelfden avond Joseph Maxwell zou gaan opzoeken om hem desnoods met geweld te dwingen, in een echtscheiding toe te stemmen! En hij zou er gewapend heengaan!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op en zeide toen half voor zich heen:

— Nu, de getuigenis van die half volwassen meisjes, kinderen nog haast... Wel, mijnheer Baxter, ik zelf was de man, tot wien Finlay die woorden richtte, als gij het weten wilt!

— Maar dan zijt gij een kostbare getuige, Mylord en ik hoop er op te mogen rekenen, dat gij ons zult helpen, door voor den rechter te herhalen, wat gij zooeven verklaard hebt!

— Als het moet — dan zal ik het herhalen, maar reeds nu wil ik u wel zeggen, dat ik aan die uitlating op zich zelve niet veel waarde hecht! Intusschen — het staat natuurlijk vast, dat Richard Finlay gisteravond bij Maxwell is geweest!

— Dat zal hij ook heel moeilijk kunnen ontkennen, Mylord! hernam de hoofdinspecteur met een half medelijdend, half spottend lachje. De bediende van Maxwell heeft hem de deur geopend, de buttler heeft hem den weg gewezen, naar het vertrek waar Maxwell zich bevond en beiden hebben hen hooren twisten!

— Hebben zij medegedeeld, wanneer Finlay gekomen is?

— Ja. Het was bij negenen.

— Wanneer ging hij weder heen?

— Om tien uur.

— Wanneer werd nauwkeurig de misdaad ontdekt?

— Om half twaalf.

— Onder welke omstandigheden?

— De buttler wilde zijn meester, zooals gewoonlijk, wanneer Maxwell den avond thuis doorbracht, zijn rumgrog gaan brengen.

— De misdaad is met een revolver gepleegd, nietwaar? Hoe komt het, dat niemand het schot heeft gehoord?

— Dat is niet zoo verwonderlijk! De kamer ligt tamelijk afgelegen, er zijn dikke gordijnen, er ligt een dik vloerkleed — en door dat alles moet de klank van een schot aanzienlijk gedempt worden.

— Was de butler de eenige van de bedienden die nog op was om half twaalf?

— Ja, de overigen hadden zich reeds ter ruste begeven.

— Heeft men onderzoek gedaan naar het moordwapen?

— Dat is in de woning van Finlay bij zijn arrestatie in beslag genomen. Wilt gij het zien? Hier is het!

Baxter trok een lade van zijn schrijfbureau open en nam er een tamelijk groote revolver van Amerikaansch maaksel uit, welke hij Raffles toestak.

Deze bekeek de revolver nauwkeurig van alle kanten, opende het magazijn, hief snel het hoofd op en zeide op verbaasden toon:

— Alle kamers zijn geladen!

Baxter haalde even de schouders op en zeide:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar dat beteekent in ons oog niet veel! Het is natuurlijk zeer goed mogelijk, dat Finlay, na te zijn teruggekeerd, de afgeschoten patroon door een nieuwe heeft vervangen! In ieder geval heeft hij zelf toegestemd dat hij die revolver bij zich droeg. Het dienstmeisje van zijn hospita heeft met eigen oogen gezien, hoe hij het wapen uit zijn achterzak nam en in de lade van zijn nachttafel borg.

— Nu, voor mij is dit gebaar nieuw, zeide Raffles langzaam. Ik heb heel wat moordzaken bestudeerd — louter uit liefhebberij, als men het zoo noemen mag en het is mij nog nooit opgevallen, dat een moordenaar zooveel koelbloedigheid bezat, om, slechts weinige oogenblikken nadat hij de daad had gepleegd, zijn revolver opnieuw te laden.

Onder het spreken had Raffles voorzichtig alle patronen uit de zes kamers van het magazijn genomen en hield nu een blaadje papier op eenigen afstand van de voorzijde van het magazijn, terwijl hij door den loop keek.

En weer vertoonde zijn gelaat een uitdrukking van verbazing.

— Die revolver is nog splinternieuw, mijnheer Baxter!

De hoofdinspecteur knikte toestemmend en zeide toen:

— Finlay had haar gistermiddag gekocht!

— Dat moet hij dan gedaan hebben, nadat hij terugkeerde van het landhuis van Eleonore Maxwell, want ik heb hem niet verlaten sedert het oogenblik, dat ik hem van het gasthuis ging

afhalen. Maar de revolver is niet alleen splinternieuw, mijnheer Baxter — er is ook in het geheel niet mee geschoten! Ik vind geen spoor van kruitslijm in het inwendige van den loop, die nog volkomen glad en glanzend is!

Maar Baxter scheen volstrekt niet overtuigd te zijn.

Hij maakte een afwerend gebaar en zeide toen:

— Mijn detectives verzekeren, dat een enkel schot van een nieuwe revolver slechts in enkele gevallen aan het wapen zelf te constateeren valt, Mylord!

Raffles antwoordde niet, laadde de revolver opnieuw, klapte het wapen dicht en legde het weder op de schrijftafel.

Hij scheen even na te denken en hernam toen:

— Ik ken die soort wapens, mijnheer Baxter! Bij het afvuren veroorzaken zij een scherpen, ver hoorbaren knal. Ik zou toch maar eens de proef nemen, of men een schot van dit wapen inderdaad niet zou kunnen hooren op de plek waar de bedienden zich moeten bevonden hebben, toen gisteravond het doodelijk schot werd gelost! En nu zult gij mij wel veroorloven nog enkele vragen te stellen?

— Dat spreekt vanzelf, Mylord! Vraag gerust — het is mij een voorrecht, u te mogen antwoorden.

— Welnu dan — is het uitgemaakt, dat Finlay de eenige bezoeker was?

— O ja, daaraan valt volstrekt niet te twifelen!

— Had Maxwell thuis gedineerd?

— Neen, in zijn club. Hij keerde omstreeks half negen terug.

— Heeft men den kogel teruggevonden, die een einde aan het leven van Maxwell maakte?

— Ja, maar het projectiel was volkomen vervormd — platgeslagen tegen den wervelkolom, na door het hart te zijn gegaan.

— En nu de hoofdzak volgens mij — heeft Finlay bekend?

— Hij ontkent, Mylord! Hij ontkent — en daar doet hij volgens mijn meening heel onverstandig aan, want de bewijzen zijn inderdaad overstelpend.

— Ontkent hij? riep Raffles uit. Nu dan, mijnheer Baxter, dan zeg ik u, dat hij de daad ook niet gepleegd heeft!

De hoofdinspecteur keek Raffles zeer verbaasd aan en riep toen uit:

— Gij acht hem onschuldig, alleen omdat hij ontkent, de daad te hebben gepleegd?

— Dat doe ik, mijnheer Baxter, omdat ik hem goed ken! Wanneer Finlay inderdaad dien schurk van een Maxwell — want hij was een ellendeling — in een aanval van woeste drift van het leven had beroofd, dan zou hij dat bekennen, daarvoor durf ik mijn hand in het vuur steken. Hij heeft een trotsch, open karakter en hij zou bekend hebben, dat zweer ik!

Maar Baxter bleef het hoofd schudden en hernam:

— Wij, politiemannen denken daar wel eenigszins anders over, Mylord! In ieder geval — de bewijzen zullen ontzenuwd moeten worden, en goed ook, anders kan ik tot mijn spijt geen penny geven voor den hals van Finlay!

— Wij zullen wel zien, mijnheer Baxter! hernam Raffles koeltjes. Zoudt ge mij verlof willen geven, enkele woorden met den gevangene te wisselen?

Baxter trok even een bedenkelijk gezicht, maar zeide toch:

— Ik geloof dat ik u daar wel toestemming toe kan geven, Mylord! Ik zal u een van mijn brigadiers medegeven — gij moogt natuurlijk alleen met hem spreken in bijzijn van getuigen, zolang zijn eigen advocaat niet met hem gesproken heeft.

— Ik zelf zal mij als zijn advocaat aanbieden, mijnheer Baxter — en ik denk wel dat hij met mij genoegen zal nemen! riep Raffles uit.

— Dan kan ik niets anders doen, dan u veel succes toewenschen, Mylord! hernam Baxter.

Hij drukte op den knop van een elektrische bel, op het blad van zijn schrijftafel bevestigd, en zeide tot den binnentredenden brigadier:

— Breng Mylord naar de cel van den verdachten Finlay, Gray. Hij kan een kwartier met hem spreken, maar gij moet er bij blijven!

De brigadier salueerde, en Raffles zeide:

— Ik dank u zeer voor uw toestemming, mijnheer Baxter! En ik hoop van ganscher harte dat de onschuld van mijn beschermeling moge blijken! Kom mede mijnheer Brand — gij zult wel zoo goed zijn mij aan den ingang te wachten.

Met een buiging voor den hoofdinspecteur verlieten de beide mannen het vertrek, en terwijl Charly zich naar den uitgang begaf, volgde Raffles den brigadier door een aantal gangen, donker en smal, naar het gedeelte van het som-

bere gebouw, waar zich de cellen der verdachten bevonden, die daar moesten vertoeven, totdat hun overbrenging naar de gevangenis gelast was.

Na ongeveer tien minuten bereikten zij de afdeeling, waar de ongelukkige Finlay zat opgesloten.

Een cipier stond op van de kruk, waarop hij gezeten was, de brigadier overhandigde hem het formulier, dat Baxter had ingevuld, een sleutel knarste in het slot, zware grendels werden teruggeschoven, en — Finlay wierp zich met een kreet van vreugde aan de borst van den man, die hem steeds een warm vriend was geweest.

Raffles duwde hem zachtjes op armslengte van zich af, terwijl hij hem bij de schouders vasthield, keek hem diep in de oogen, dien zijn blik vast ontmoetten, en zeide toen:

— Je hebt tegenover den hoofdinspecteur en den rechter-commissaris verklaard, dat je niet schuldig was aan de daad, welke men je ten laste legt, Richard! Wat zeg je thans, nu je tegenover mij, je vriend staat?

— Ik deed het niet, Mylord! — dat zweer ik bij het hoofd van mijn lieve moeder!

Nog eenmaal peilde de blik van Raffles de oogen van den jongen man, die met opgericht hoofd voor hem stond, en toen zeide hij rustig:

— Dat is voldoende, Richard! Ik weet nu dat je het niet gedaan hebt! En ik zal je onschuld bewijzen — al moest ik er dag en nacht voor werken! Neen, bedank mij niet, voor ik geslaagd ben! Beantwoord mij nu slechts snel eenige vragen!

— Ik zal u alles zeggen, Mylord, zonder iets te verzwijgen.

— Heb je de revolver inderdaad pas gisteren gekocht?

— Ja, om zes uur, bij Piggott aan het Strand?

— Maar heb je je niet eens de inrichting van het wapen laten uitleggen? Heeft men er niet mee geschoten op de schijf, zooals de meeste wapenhandelaars dat plegen te doen? Ik kan namelijk geen spoor van kruit in den loop ontdekken!

— Ik had haast, Mylord — en daarenboven, ik kende die Amerikaansche revolvers zeer goed, ik had vroeger nooit andere gehad. Ik kocht het wapen alleen, omdat ik mijn eigen revolver een paar weken geleden verloren had — en omdat ik nu eenmaal niet weerloos zou staan tegenover dien ellendeling!

— Je vindt hem toch alleen in zijn kamer?

— Ja, hij zat alleen in zijn werkkamer — hij las de couranten.

— Je hebt een woordenwisseling met hem gehad?

— Ja, en ik heb er spijt genoeg van, dat ik met den schurk heb getwist! Ik ben van hem heengegaan met de bedreiging, dat ik hem wel zou weten te dwingen, in een echtscheiding toe te stemmen!

— Je bent om half twaalf thuisgekomen, naar je hospita zegt. De bedienden verklaren dat je om tien uur ongeveer bent vertrokken. Wat heb je in dien tusschentijd gedaan?

— Ik heb wat rondgelopen, Mylord, niets anders! Ik wilde mijn opwinding laten bedaren — maar ik geloof niet, dat het mij gelukt is!

— Wanneer ik je goed begrepen heb, dan was het resultaat van je gesprek met Maxwell, dat hij botaf weigerde, in een scheiding toe te stemmen?

— Ja! Ik zeide hem ronduit, hoe het tusschen mij en Eleonore stond en een oogenblik vreesde ik, dat hij zich op mij zou werpen, ofschoon ik wist, dat hij er reeds lang van op de hoogte moest zijn. Hij moet echter gezien hebben, dat ik een beweging maakte naar mijn achterzak, want hij bedaarde spoedig, maar ik bleef hem goed in het oog houden.

— Nu, het is voor mij reeds zeker, dat wij den moordenaar elders moeten zoeken! Wie het geweest is — dat kan ik je nu nog onmogelijk zeggen, maar ik zal niet rusten voor wij hem hebben gevonden! Dat staat al vast dat het iemand geweest moet zijn, die op een slinksche wijze en zonder dat iemand het bemerkte, het huis is binnengekomen! En nu is mijn tijd om, mijn waarde Richard. Ik verlaat je thans, maar ik hoop spoedig met goede berichten terug te komen! Heb je al een advocaat gekozen? Neen? Nu, dan bied ik mij als je raadsman aan! Neen, zeg geen woord — ik moet nu handelen!

Nog een krachtigen handdruk en daarop nam Raffles afscheid van Richard Finlay, dien hij in een hoopvolle stemming achterliet.

Tien minuten later verliet hij het gebouw van Scotland Yard in gezelschap van Charly Brand, met een door Baxter ondertekend formulier in den zak, hetwelk hem toegang zou geven tot het huis van de misdaad.

De beide vrienden stapten in de nog altijd

wachtende auto, nadat Raffles aan Henderson het adres had opgegeven.

Het huis in Grey Inn Lane bleek een fraai, oud gebouw te zijn, en met een oogopslag had Raffles gezien, dat slechts een bekwaam „vakman” dit huis zou kunnen binnendringen op zulk een vroeg uur van den avond, zonder dat het werd opgemerkt.

Raffles maakte deze opmerking, na om het geheele huis te zijn heengelopen, en zeide tot Charly, nadat dit deel van zijn onderzoek was beëindigd:

— Wij zouden dus te doen hebben met een gewonen inbreker, die door Maxwell verrast werd bij zijn werk, en hem toen neerschoot? Nu, het is mogelijk — maar ik wil nog geen oordeel vellen!

Hij schelde aan en een agent van politie opende hem de deur.

Het formulier had aanstonds de gewenschte uitwerking en de beide mannen kregen verlof het geheele huis te bezichtigen.

Het lijk van den vermoorde lag nog in de slaapkamer en zou over een paar uren worden geschouwd door den coroner.

De tocht door het huis had nauwelijks tien minuten geduurd, of Raffles had vastgesteld, aan de hand van voor hem onbedriegelijke teekens, dat inderdaad een inbreker het huis moest zijn binnengedrongen door een der ramen aan de achterzijde.

Slechts even hield hij zich op in de kamer waar het lijk lag, om een blik te werpen op het gelaat van den doode.

Het vertoonde een uitdrukking van woede, schrik en wraakzucht, die het zelfs in den dood afzichtelijk maakte.

Eindelijk kwam het werkvertrek aan de beurt, en Raffles verzocht aan den butler, die nog in het huis was, te verklaren, waar hij zich dien avond bevonden had.

— Ik heb het bediendenvertrek om zoo te zeggen niet verlaten, Mylord, en dat alleen om in een ander vertrek iets te gaan halen.

— Gij hebt volstrekt niets verdachts gehoord?

— Volstrekt niets!

— Ga dan weer eens naar dat vertrek terug, sluit de deur, die volgens uw zeggen gisteren ook gesloten was, en wacht daar totdat ik u zal schellen.

De man ging heen, wel een weinig verbaasd, en toen Raffles begreep, dat hij het dienstvertrek

bereikt moest hebben, haalde hij een revolver uit zijn zak, en voor Charly begreep wat hij ging doen, had hij een schot gelost, den loop op een der muren richtend.

Verschrikt kwamen een paar agenten toegevoelen, maar Raffles maakte glimlachend een geruststellend gebaar en schelde.

Maar reeds kwam de butler met een verschrikt gezicht binnen, en vroeg:

— Wat is er te doen — waarom hebt gij geschoten, Mylord?

— Je hebt het schot dus gehoord?

— Heel duidelijk, Mylord!

Raffles wendde zich met een veelzeggenden blik tot Charly en zeide toen, luid genoeg om door alle anderen te worden verstaan:

— Ik loste zooeven een schot met een revolver van volmaakt hetzelfde caliber, hetzelfde merk en dezelfde inrichting als het wapen, hetwelk Finlay gisteravond gebruikt heette te hebben! Is het niet vreemd, dat de butler ditmaal het schot zoo goed hoort, dat hij verschrikt komt toelopen?

Hij wachtte het antwoord niet af, maar wierp een blik in het rond en liet dien ten slotte rusten op het groote schrijfbureau, dat dichtbij een der ramen stond en waarvan de kap was opengeslagen.

Zonder iets te zeggen, begon hij het zorgvuldig te onderzoeken, en het duurde niet lang, of hij had een kleine geheime lade ontdekt, waaruit hij eenige papieren te voorschijn haalde.

Hij las ze vlug door, liet een zachten kreet hooren en zeide halfslud:

— Zou het dat geweest zijn?

Hij schoof de papieren in een enveloppe, maakte ze dicht en stelde ze aan een der agenten ter hand met de woorden:

— Je bent er getuige van geweest, vriend, dat ik die papieren zooeven uit den lessenaar van Joseph Maxwell heb gehaald. Het zijn brieven, die aan hem gericht waren. Breng ze onmiddellijk naar Scotland Yard en stel ze ter hand aan den detective, die met het onderzoek belast is. Ik vermoed haast dat de schrijver en de moordenaar identiek zijn! In ieder geval is deze man dezelfde als... die op bevel van Maxwell den stuurstang doorzaagde van de auto, waarmede Richard Finlay deelnam aan den wedstrijd op de Brookland baan.

De agent, zeer verbaasd over deze mede-

deelingen, ijde snel weg, en Raffles wenkte Charly om hem te volgen.

Hij gaf Henderson het adres van de fabriek op, welke Maxwell bestuurd had, en liet zich daar door den portier de namen opgeven van personen, die ongeveer een jaar geleden ontslagen waren.

De naam Grossley trok onmiddellijk zijn aandacht.

— Ken je dien man, vriend? vroeg hij den portier een goudstuk in de hand drukkend.

— Dat zou ik meenen, mijnheer — hij is nog pas een week geleden ongeveer bij den patroon geweest! Hij werd indertijd ontslagen wegens een verdacht zaakje, waaraan echter geen gevolg is gegeven.

— Zijn adres?

De man snuffelde even in een opschrijfboekje, en zeide, terwijl hij zocht:

— Ik weet zeker dat ik zijn adres heb, want ik heb hem een paar malen op bevel van den patroon moeten halen! Wacht, daar heb ik het al — King Charles Street 50!

— Ik dank je vriend — en ik verzeker je dat je mij een grooten dienst hebt bewezen!

— Wat vermoedt je nu toch eigenlijk? vroeg Charly, toen de beide vrienden weder in de auto zaten! Wat behelsden de brieven die je zooeven gelezen hebt?

— Het waren smeekbeden en dreigbrieven van een man, die volkomen in de macht is geweest van dien schurk van een Maxwell! antwoordde Raffles ernstig. De naam van dien man is Grossley, en in een van zijn brieven gewaagt hij in bedekte termen van dien laaghartigen aanslag op de Brookland baan — en hij vraagt geld, meer geld dan Maxwell hem betaald heeft!

— Maar waarom leidt je daaruit af, dat die Grossley de moordenaar is?

— Die man was wanhopig. Hij was als het ware de slaaf van Maxwell — en hij heeft zich willen vrijmaken! Natuurlijk kan ik mij vergissen — maar dat zullen wij spoedig genoeg weten!

Hij liet zich achterover in de kussens vallen en bleef het stilzwijgen bewaren, tot de auto weder voor Scotland Yard stilhield.

Raffles liet zich aanstonds weder bij Baxter aandienen en vertelde den zeer verbaasden hoofdinspecteur wat hij ontdekt had.

— Maar Mylord, als uw inzicht juist is —

wel, dan zou Scotland Yard het zich ten eeuwigen dage moeten beklagen, dat het u niet onder zijn leden telt! Ik zal onmiddellijk twee onzer rechercheurs en een paar agenten daarheen zenden, en den man gevankelijk hier laten brengen.

— Staat ge mij toe om op zijn komst hier te wachten?

— Dat spreekt vanzelf, Mylord! antwoordde Baxter. Wij hebben een leeskamer, waar gij U den tijd kunt korten, als gij dat wilt!

Er verliep omstreeks een uur.

Toen kwam een agent haastig het vertrek binnen, waar Raffles en Charly vol spanning zaten te wachten, en verzocht hen, zich naar het werkvertrek van den hoofdinspecteur te willen begeven.

Toen zij binnen traden, trad Baxter, die zeer ontdaan scheen, op Raffles toe en zeide:

— Gij hebt het uitstekend ingezien, Mylord en zulk een vlugge wijze van handelen grenst aan het ongelooflijke! Grossley was inderdaad de dader — hij heeft een volledige bekentenis afgelegd!

— Waar is hij thans?

— Hij is dood, Mylord! Dadelijk nadat hij bekend had ten overstaan van James Sullivan, mijn besten detective, griste hij haastig een revolver uit de lade van een kleine tafel en voor

iemand het had kunnen verhinderen, had hij zich een kogel door het hoofd geschoten...

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen vroeg Raffles weder:

— Wat was het motief van de daad?

— Hij was een werktuig in de handen van Maxwell — hij was de man, die niet alleen de plannen van den nieuwen motor van Finlay had gestolen, maar die ook zijn auto zoodanig beschadigd had, dat een doodelijk ongeluk onvermijdelijk scheen. Hij kwam geld vragen, Maxwell weigerde en bespote hem, zeide dat hij volstrekt geen bewijzen had en dreigde zelfs, hem wegens een oude zaak aan de politie te zullen overleveren — toen zag Grossley bloed, hij trok zijn kleine revolver en hij schoot den ander midden in het hart...

— Ik vermoedde het! zeide Raffles zacht. Er is dus volstrekt geen reden meer om Richard Finlay hier te houden?

— Geen schijn van een reden, Mylord — en als gij wilt, dan moogt gij hem thans in gezelschap van Sullivan zelf gaan meedeelen, dat hij kan gaan en dat wij hem onze verontschuldigen aanbieden!

Tien minuten later was Finlay op vrije voeten gesteld — en op weg naar Horsham!

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

De volgende aflevering (No. 430) bevat:

Op zijn huwelijksdag verdwenen.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT UITSLUITEND
GEMAAKT ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885